

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci navrhovatelů a) **V.M.**, b) **J.M.**, oba bytem..., c) **Ing. B.M.**, d) **K.M.**, oba bytem..., e) **K.J.**, f) **J.J.**, oba bytem..., všichni zastoupeni Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Plzeň, Jiráskovo nám. 816/4, proti odpůrci **Obec Čížice**, se sídlem Čížice 128, zastoupenému JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Plzeň, Martinská 608/8, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu obce Čížice ze dne 30.9.2010,**

t a k t o:

- I. Opatření obecné povahy – Územní plán obce Čížice ze dne 30.9.2010, se v části týkající se ostatních komunikací pro pěší a cyklisty WD-42 a WD-50 **z r u š u j e** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbytku se návrh **z a m í t á .**
- III. Odpůrce je povinen uhradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 48.216 Kč, do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lukáše Hegnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět sporu

Navrhovatelé se návrhem domáhali zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu obce Čížice ze dne 30.9.2010 (dále jen „opatření obecné povahy“), eventuálně jeho zrušení „v rozsahu změn týkajících změn funkčního využití pozemku p.č. 57/6 zapsaném na LV č. 751, pozemku p.č. 57/7 zapsaném na LV č. 607, a pozemků p.č. 57/8, p.č. 159/6, p.č. 564 a p.č. 566

zapsaných na LV č. 723, vše vedeno Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Přeštice pro obec Čížice, k.ú. Čížice“.

II.

Návrhové body

Navrhovatelé návrh odůvodnili tím, že navrhovatelé a) a b) jsou ve společném jmění manželů vlastníky pozemku pare. č. 57/6 - zahrada, zapsaného na LV 571 vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Přeštice, pro obec Čížice, k.ú. Čížice (dále jen „Pozemek I“). Navrhovatelé c) a d) jsou ve společném jmění manželů vlastníky pozemku pare. č. 57/8 - zahrada (dále jen „Pozemek II“) a pozemků pare. č. 159/6 - jiná plocha, parc.č. 564 - orná půda a parc.č. 566 - ostatní plocha (dále jen „Pozemky IV“), zapsaných na LV č. 723 vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrálním pracovištěm Přeštice, pro obec Čížice, k.ú. Čížice. Navrhovatelé e) a f) jsou ve společném jmění manželů vlastníky pozemku parc.č. 57/7 - zahrada, zapsaného na LV č. 607 vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Přeštice, pro obec Čížice, k.ú. Čížice (dále jen „Pozemek III“). (Pozemky I, II, III a IV jsou dále též označovány jen jako „Pozemky“) Pozemky navrhovatelů se nacházejí v katastrálním území Čížice a jako takové jsou dotčeny opatřením obecné povahy. Pozemky I, II a III jsou konkrétně dotčeny schválenou veřejně prospěšnou stavbou WD-42 - ostatní komunikace pro pěší a cyklisty. Dále jsou Pozemky II a III dotčeny schváleným požadavkem na rozšíření slepé ulice v současné době umístěné v území na pozemku p.č. 61/9 v k.ú. Čížice a zřízením obratiště na úkor Pozemků II a III, obojí však bez charakteru veřejné prospěšné stavby. Pozemky IV jsou pak dotčeny schválenou veřejně prospěšnou stavbou WD-50 - ostatní komunikace pro pěší a cyklisty. Pozemky navrhovatelů tak jsou přímo dotčeny opatřením obecné povahy, kdy výše uvedená omezení závazně stanovená opatřením obecné povahy představují nepřiměřený zásah do vlastnických práv navrhovatelů. Navrhovatelé dále konstatovali, že namítali nepřiměřené omezení svých vlastnických práv k výše uvedeným nemovitostem již v průběhu procesu schvalování opatření obecné povahy, konkrétně námitkami dotčených osob k návrhu Územního plánu obce Čížice ze dne 7.4.2010 (dále také „Námítky“). Z těchto důvodů svědčí navrhovatelům, jakožto vlastníkům výše uvedených nemovitostí přímo dotčených opatřením obecné povahy, právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy podle §101a a násl. s.ř.s. Navrhovatelé uvedli, že se cítí poškozeni opatřením obecné povahy na svých vlastnických právech, neboť napadeným opatřením obecné povahy bylo zasaženo do jejich ústavně garantovaných práv na ochranu a nedotknutelnost soukromého vlastnictví podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, po obsahové stránce zásadně odporuje účelu územního plánování dle § 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a že bylo přijato nezákonným procesem přípravy a schválení územního plánu Čížice. Navrhovatelé jsou v první řadě přesvědčeni o tom, že opatřením obecné povahy byla zásadně porušena jejich ústavně garantovaná práva na nedotknutelnost vlastnictví, jakož i princip právní jistoty. Konkrétně navrhovatelé spatřují podstatný zásah do vlastnických práv záměrem zaneseným v opatření obecné povahy na vybudování veřejně prospěšné stavby WD-42 na úkor Pozemku I, požadavkem na rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště (stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. 61/9) na úkor Pozemků II a III a záměrem vybudovat veřejně prospěšnou stavbu WD-50 na úkor Pozemků IV. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že v těchto případech neexistuje žádný veřejný zájem, který by ospravedlnil takový zásah a omezení vlastnických práv navrhovatelů. Odpůrce nikdy dostatečně nezdůvodnil nutnost provést rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště ani realizaci veřejně prospěšných staveb WD - 42 a WD-50, ani společenský přínos těchto opatření na úkor vlastníků dotčených pozemků, a

tedy ani veřejný zájem na realizaci těchto staveb, a to ani v návaznosti na námitky navrhovatelů. Ohledně veřejně prospěšných staveb WD- 42 a WD-50, kterými jsou stezky pro pěší a cyklisty, doposud neproběhla v obci žádná širší diskuze a ani odpůrce nikdy neprojevil žádný zájem stavby takového charakteru zřizovat, natož je zvláštních zdrojů financovat. Naopak již v průběhu schvalování napadeného opatření obecné povahy odpůrce deklaroval, že nemá finanční prostředky na realizaci těchto staveb. Takové stavby jsou s ohledem na velikost a charakter obce Čížice neúčelné, bezdůvodné, zcela neopodstatněné a bez širšího společenského významu a přínosu a nemohou tak ospravedlnit podstatné omezení vlastnických práv navrhovatelů k Pozemkům. Odpůrce nikdy neprojevil zájem Pozemky od navrhovatelů vykoupit ani zájem veřejně prospěšné stavby realizovat. Schválené opatření obecné povahy tak nebude mít žádný faktický dopad na infrastrukturu obce a pouze administrativně omezí navrhovatele ve výkonu vlastnických a užívacích práv k Pozemkům. Podle názoru navrhovatelů v obci vesnického charakteru čítající necelých 500 obyvatel nemůže obstát ani argument odpůrce o potřebě „zvýšit prostupnost území“ (viz. návrh rozhodnutí o námitkách uplatněných k návrhu územního plánu Čížice, které je přílohou č. 1 usnesení č. 10 ze dne 30.9.2010 zastupitelstva obce Čížice (dále také „rozhodnutí o námitkách“), jímž odpůrce odůvodnil zamítnutí vlastnické námitky navrhovatelů. Navrhovatelé, ač v obci Čížice žijí již dlouhá léta, si nejsou vědomi nedostatečné prostupnosti území obce po stávajících komunikacích. Toto rozhodnutí není opřeno ani o žádné předchozí rozhodnutí obce. Jsou však přesvědčeni o tom, že pokud by se situace měla zhoršovat, není na místě řešit ji vesměs nahodilou výstavbou stezek pro pěší a cyklisty, bez vybudování páteří sítě či napojení na regionální nebo nadregionální síť cyklostezek, což však odpůrce nikdy neměl v úmyslu realizovat. Pakliže by k zajištění plynulého pěšího provozu a dostatečné prostupnosti území skutečně nedostačovaly dosavadní obecní komunikace, jsou navrhovatelé přesvědčeni, že by odpůrce měl hledat takové řešení, které maximálně využije stávajících komunikací a teprve poté realizovat nové stavby využívající primárně pozemků ve vlastnictví odpůrce. Současně by měl vyvinout úsilí k jejich vykoupení, to však ani po cca 2 letech od schválení opatření obecné povahy neučinil, jak navrhovatel předjímal již v Námitkách. V každém případě by měla být nejprve provedena studie zpracovávající a porovnávající různé varianty řešení prostupnosti území obce, tak aby v konečné fázi byla vybrána nejvhodnější varianta nejlépe reflektující dostatečně odůvodněný veřejný zájem. Z návrhu územního plánu Čížice i z opatření obecné povahy samotného je patrné, že stavby WD- 42 a WD-50, měnící funkční využití Pozemku I a Pozemků IV, byly umístěny zcela nahodile, aniž by jejich umístění předcházelo jakémukoliv srovnání a zhodnocení možných variant a nemohou mít významný dopad na zvýšení prostupnosti obce. V případě stavby WD-50 navíc ani skutečnost, že v trase schválené stezky pro pěší a cyklisty je veden komunikační kabel, neospravedlňuje další, podstatně širší omezení vlastnických práv navrhovatelů c) a d) k Pozemkům IV. Navrhovatelé mají za to, že budování cyklostezek a chodníků místního významu nemůže odůvodňovat ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod omezení vlastnických práv, neboť jejich význam je zcela marginální. Stejně tak požadavek schválený opatřením obecné povahy na rozšíření slepé ulice, v současné době umístěné na pozemku p.č. 61/9, ze stávajících 6 m na požadovaných 8 m a zřízení obratiště na této slepé ulici, měnící funkční využití Pozemků II a III, není podle názoru navrhovatelů nijak zdůvodněn a postrádá jakýkoliv veřejným zájmem. S námitkou navrhovatelů se navíc odpůrce v rozhodnutí o námitkách nijak nevypořádal a námitku zamítl s pouhým konstatováním, že k přilehlým Pozemkům II a III musí být umožněn přístup a otočení ve veřejném prostoru složkám integrovaného záchranného systému a vozům zajišťujícím svoz komunálního odpadu. To však je možné již dnes po 6 m široké komunikaci i bez omezení vlastnických práv navrhovatelů. Odpůrce k podpoře tohoto svého tvrzení neuvedl žádný právní předpis, ze

kterého dovozuje nutnost rozšíření slepé pozemní komunikace vedoucí k pozemkům Navrhovatelů určeným k výstavbě rodinných domů na požadovaných 8 m. Odpůrce se nevypořádal ani s připomínkou Navrhovatelů, že ani není fakticky možné provést rozšíření slepé ulice na p.p.č. 61/9 v celé její délce, protože v úseku cca 15 m je v jejím těsném sousedství na pozemku p.č. 57/5 postaven dům. Navíc je při kraji komunikace umístěn sloup vysokého napětí a komunikace je lemována oplocením se zděnou podezdívkou. Rozšíření komunikace by tak bylo spojeno se značnými dodatečnými náklady spojenými minimálně s přeložením vedení vysokého napětí. Ani toto opatření tedy nemůže vést k Odpůrcem požadovanému výsledku, tj. komunikaci o šířce 8 m. Podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, musí být ke každé stavbě domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby. Požadavek odpůrce na rozšíření slepé ulice na 8 metru a vybudování obratiště na úkor vlastnického práva navrhovatelů a), b), c), a d) je zcela neodůvodněný. Dále je třeba i zde poukázat na skutečnost, že odpůrce nikdy neprojevil žádný zájem část pozemků II a III, na kterých má být realizováno rozšíření slepé ulice a zřízeno obratiště od navrhovatelů a), b), c) a d) odkoupit, ani stavbu samotnou realizovat zvláštních zdrojů. Z vyjádření v rozhodnutí o námitkách, že obratiště a rozšíření slepé ulice jsou podmínkou zástavby na pozemcích 57/6, 57/7, 57/8, pak lze dovodit, že realizace obratiště a rozšíření slepé ulice bude čistě na navrhovatelích, neboť bude na stavebníkovi, aby obecně závazné normy splnil v územním řízení. Opatření obecné povahy však omezuje vlastníky pozemků bez ohledu na to, zda má vlastník zájem dotčené pozemky zastavět, byť jejich charakter umožňuje i jiný způsob využití, nevyžadující komunikaci o šíři 8 m. Navrhovatelé jsou proto přesvědčeni, že argumentace odpůrce, s jakou se vypořádal s námitkami navrhovatelů, je zcela lichá a účelová, nemající žádnou oporu v zákoně, rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště není potřebné a zásah do vlastnických práv navrhovatelů je tak zcela bezdůvodný. Tato podmínka by navíc měla být řešena v souladu s § 92 stavebního zákona v samostatném územním řízení a nikoliv územním plánem, pokud projeví vlastníci zájem dotčené pozemky zastavět. Podle právního názoru navrhovatelů nelze ani v obecné rovině shledat veřejný zájem na vybudování cest pro pěší a cyklisty komunikací druhořadého významu z hlediska dopravní infrastruktury obce, který by mohl převyšovat subjektivní práva soukromých vlastníků a nedotknutelnost jejich vlastnictví. Obec Čižice navíc nikdy nedeklarovala svoji vůli v obci svým nákladem cesty pro pěší a cyklisty podobného charakteru vystavět. Vzhledem k tomu, že odpůrce nikdy neprojevil žádný zájem tyto stavby provést ani odkoupit, resp. pronajmout, dotčené pozemky a s ohledem na ekonomické možnosti odpůrce, považují navrhovatelé zanesení veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 do opatření obecné povahy za bezdůvodné omezení vlastnických práv, když není dostatečně odůvodněno veřejným zájmem, a jsou proto přesvědčeni, že opatřením obecné povahy bylo porušeno jejich ústavně zaručené právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a právo na ochranu před nepřiměřeným zásahem do základních práv podle čl. 4 Listiny základních práv a svobod. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku 21.7.2009, č.j. 1 Ao 1/2009- 120, kde konstatuje: „Nelze (totiž) zatížit právo jedince omezením, jehož intenzita by přesahovala intenzitu zájmu, který se v území takto projevuje“. Dále Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku dospěl k závěru, že: „Pokud územní plán vlastníka ve využití jeho území nepřiměřeně omezí, je tento stav v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod“. Podle navrhovatelů ani pro futura nemůže existovat ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod veřejný zájem na vyvlastnění daných pozemků odpůrcem pro účely realizace stezek pro pěší a cyklisty zcela zanedbatelného významu. K tomu navrhovatelé poznamenávají, že schválení staveb WD-42, WD-50 a rozšíření slepé ulice na p.p.č. 61/9 včetně obratiště fakticky brání navrhovatelům v

oplocení pozemků, jejich nerušeném užívání a zasahuje do práv navrhovatelů na soukromí a pokojný stav. S ohledem na uvedené skutečnosti se navrhovatelé ztotožňují s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 1 Ao 1/2009-120: „Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných dle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), jež je jedním ze základních pilířů; na nichž po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“ Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že omezení vlastnických práv k pozemkům opatřením obecné povahy nemá žádnou oporu v zákoně ani není zdůvodněn žádným veřejným zájmem, alespoň rovnajícím se míře omezení vlastnických práv navrhovatelů k Pozemkům II a III a ve využití jejich pozemků, pročez navrhovatelé spatřují porušení § 18 stavebního zákona ve spojení s čl. 4 a čl. 11 Listiny. Navrhovatelé jsou dále přesvědčeni o tom, že samotný proces zpracování územního plánu Čižice a přijetí opatření obecné povahy byl stížen podstatnými procesními a právními vadami, pro které je opatření obecné povahy nezákonné. Tyto vady navrhovatelé uplatňovali již ve svých námitkách, odpůrce se s nimi však vůbec nevypořádal anebo pouze částečně, a to aniž by tento svůj postup jakkoliv odůvodnil, jak mu ukládá § 53 stavebního zákona ve spojení s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle § 53 odst. 1 stavebního zákona zpracuje pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem návrh rozhodnutí o námitkách. Z právě uvedeného je zřejmé, že ze zákona se o námitkách k návrhu územního plánu jeho pořizovatel rozhoduje, tudíž i takové rozhodnutí o námitkách musí obsahovat příslušné náležitosti. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Rozhodnutí o námitkách však tyto zákonem stanovené náležitosti ani v náznaku neobsahuje, jak vyplývá z výše i dále uvedeného. Takové nedostatky rozhodnutí zakládají jeho nezákonnost a ve smyslu § 53 ve spojení s § 54 stavebního zákona a nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy, neboť rozhodnutí o námitkách k návrhu územního plánu je předpokladem přijetí územního plánu formou opatření obecné povahy. Navrhovatelé ve svých námitkách předně namítali rozpor návrhu územního plánu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, kdy tvrdili, že ustanovení § 18 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoj území je třeba chápat jako mantinel vrchnostenského omezení vlastnických práv územním plánováním ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Odpůrce se při zpracování návrhu územního plánu vůbec nepokusil o dosažení souladu mezi veřejnými a soukromými zájmy, naopak v několika konkrétních případech zcela bez relevantních důvodů preferoval domnělý „veřejný zájem“ nad zájmem soukromým“. Toto Navrhovatelé spatřovali zejména v případě veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50, které považují čistě za urbanistickou vizi zpracovatele územního plánu nemající jakýkoliv skutečný význam pro rozvoj obce. Odpůrce nikdy nedeklaroval zájem tyto stavby vlastním nákladem provést, natož zájem o odkup pozemků

dotčených těmito veřejně prospěšnými stavbami. Fakticky se tak bude jednat pouze o administrativní omezení, které bude de facto pouze omezovat vlastnická a užívací práva navrhovatelů. Stejný názor zastávají navrhovatelé i v případě požadavku na rozšíření slepé ulice na pozemku p.č. 61/9 a zřízení obratiště, který považují z hlediska územního plánování za čistě šikanózní, když nepřinese absolutně žádný užitek natož zkvalitnění dostupnosti či služeb, prakticky není možné, takové rozšíření provést v celé délce komunikace a odpůrce tento požadavek nijak nezdůvodnil a nemá ani žádnou zákonnou oporu, jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 20 odst. 7 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. S touto námitkou se odpůrce nijak nevypořádal a pouze konstatoval, že není v jeho kompetenci rozhodnout, zda došlo k porušení práv na ochranu soukromého vlastnictví a dále konstatuje, že návrh územního plánu byl zpracován v rozsahu stanoveném platnými právními předpisy. Podle názoru navrhovatelů odpůrce poškodil navrhovatele na jejich procesních právech, když se s řádně uplatněnou námitkou nijak nevypořádal a bez dalšího konstatoval, že zastupitelstvo obce nemůže ve své kompetenci rozhodnout, zda došlo k porušení práv na ochranu soukromého vlastnictví. Přitom z podstaty věci je zastupitelstvo obce jako orgán veřejné moci naopak jedním z garantů subjektivních práv svých občanů. Takový závěr orgánu veřejné moci považují navrhovatelé za zcela skandální. Odpůrce tím sám deklaroval, že při přijetí opatření obecné povahy nerespektoval subjektivní práva svých občanů. Odpůrce navíc ani tento svůj postup nijak nezdůvodnil ani nepodložil žádným právním ustanovením takový postup, totiž odmítnutí rozhodnutí o řádně uplatněné námitce, umožňujícím. Vzhledem k tomu, že odpůrce v rozhodnutí o námitkách sám konstatuje, že není kompetentní v rozsahu námitky přezkoumávat soulad opatření obecné povahy s ústavním pořádkem, jsou navrhovatelé přesvědčeni, že nemohl přezkoumávat ani subsidiaritu míry omezení vlastnických práv navrhovatelů a všech opatření obecné povahy dotčených osob a veřejného zájmu v průběhu přípravy a schvalování opatření obecné povahy ve smyslu dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Navrhovatelé dále namítali, že se odpůrce se nijak nevypořádal ani s námitkou nepřezkoumatelnosti návrhu územního plánu z hlediska nedostatků jeho odůvodnění, kdy se omezuje pouze na obecné fráze a konstatování, že navrhované veřejně prospěšné stavby jsou potřebné. Tím nejsou dány podmínky pro postup podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V návrhu územního plánu nebyly uvedeny ani žádné úvahy o důvodnosti a účelnosti těchto návrhů, jakož ani odůvodnění, v čem zpracovatel územního plánu shledává veřejný zájem na závazném vymezení těchto veřejně prospěšných staveb v územním plánu a absenci subsidiárních či alternativních řešení. K této námitce odpůrce pouze konstatuje, že územní plán byl zpracován v souladu s platnými právními předpisy - zák. č. 183/2006 Sb., vyhl. č. 500/2006 Sb. a vyhl. č. 501/2006 Sb. a zpracován v souladu se stavebním zákonem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003 – 51, konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu musí obstát samo o sobě. Pokud v jeho odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, pak nutno dospět k závěru, že nejsou splněny podmínky dle příslušných ustanovení správního řádu a rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“. Stejný názor zaujal i Vrchní soud v Praze, který v rozsudku ze dne 26.2.1993, č.j. 6 A 48/1992 - SP 27/1994, kde konstatoval: „Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“ S ohledem na závěry Vrchního soudu, resp. Nejvyššího správního soudu, a s ohledem na skutečnost, že návrh územního plánu Čižice a samotné opatření obecné povahy nebyly řádně zdůvodněny, když odpůrce se v návrhu omezil na pouhé konstatování, že územní plán byl zpracován v souladu s platnými právními předpisy a že napadeným opatřením obecné povahy schválené veřejně prospěšné stavby jsou potřebné, aniž by tyto skutečnosti jakkoliv dále odůvodnil, je napadené

opatření obecné povahy nepřezkoumatelné. Odpůrce se s řádně uplatněnou námitkou nijak nevypořádal, ani svůj postup nijak nezdůvodnil, čímž porušil ustanovení § 53 stavebního zákona ve spojení s § 68 správního řádu. Podle právního názoru navrhovatelů musí být každý zákonný zásah do vlastnického práva řádně zdůvodněn, to se však v případě opatření obecné povahy nestalo. Navrhovatelé jsou s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčeni, že opatření obecné povahy včetně rozhodnutí o námitkách je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odpůrce se nikterak nevypořádal ani s námitkou, že návrh územního plánu, který byl téměř v nezměněné podobě přijat formou opatření obecné povahy, po obsahové stránce zásadně odporuje účelu územního plánu vymezenému § 43 odst. 1 stavebního zákona, neboť je vyhotoven v podrobnostech přesahujících význam územního plánu, resp. je zpracován ve formě regulačního plánu pro dané území ve smyslu § 61 stavebního zákona, nerespektuje základní zásady územního plánování a nedotknutelnost soukromého vlastnictví. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jejích hodnot, jeho plošné a prostorové uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury“. Podle § 61 stavebního zákona regulační plán v řešené ploše stanoví podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že územní plán Čižice, byl zpracován a přijat v rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona, neboť se fakticky nejedná o základní urbanistickou koncepci, ale o návrh regulačního plánu ve smyslu § 61 stavebního zákona. Opatření obecné povahy totiž stanoví podrobné podmínky pro využití Pozemků ve smyslu § 61 stavebního zákona. Tento závěr pak podporuje i vyjádření Odpůrce v Rozhodnutí o námitkách, který doslovně uvádí: „obratíště a rozšíření veřejného prostoru je podmínkou zástavby na pozemcích 57/6, 57/7 a 57/8“. Stejně tak veřejně prospěšné stavby pěších a cyklostezek jsou v opatření obecné povahy zaneseny a trasovány na konkrétních pozemcích, aniž by existovalo subsidiární či alternativní řešení dopravního spojení resp. dopravní propustnosti. Je tak zjevné, že se nemůže jednat o základní koncepci území ve smyslu § 43 odst. 1 stavebního zákona, ale naopak o regulační plán, když opatření obecné povahy upravuje podrobné podmínky pro využití pozemků ve smyslu § 61 stavebního zákona. K tomu je nutné zdůraznit, že návrh územního plánu ani opatření obecné povahy samotné není v části, v níž se dotýká Pozemků, ani v hrubých obrysech odůvodněn. Navrhovatelé uzavřeli, že jsou z výše uvedených důvodů přesvědčeni o tom, že opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, a nezákonné, neboť nesplňuje znaky a náležitosti podle § 43 odst. 1 stavebního zákona a jedná se fakticky o regulační plán ve smyslu § 61 stavebního zákona. Opatření obecné povahy navíc nebylo platně přijato, když nebyl dodržen postup podle § 53 stavebního zákona ve spojení s § 68 správního řádu a odpůrce se řádně nevypořádal s uplatněnými námitkami dotčených osob. Rozhodnutí o námitkách je navíc stíženo podstatnými právními vadami spočívajícími zejména, nikoliv však výhradně, v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí námitek uplatněných navrhovatelí dne 7.4.2010, a to v rozporu s § 68 správního řádu, protože jsou navrhovatelé přesvědčeni o nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy jako celku. Napadené opatření obecné povahy zásadně zasahuje do ústavně zaručených vlastnických práv navrhovatelů, když zcela v rozporu s § 18 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s čl. 11 Listiny základních práv a svobod omezuje navrhovatele v jejich vlastnických právech k Pozemkům, aniž by k tomu byl dán dostatečně odůvodněný veřejný zájem, převyšující svým významem ústavně chráněnou nedotknutelnost vlastnického práva v souladu s čl. 11 odst. 1 a odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K tomu Navrhovatelé uvádí citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120: „Pokud územní plán vlastníka ve využití jeho území nepřiměřeně omezuje, je tento stav v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod“. Navrhovatelé závěrem konstatují, že opatření

obecné povahy zasahuje do jejich vlastnických práv zásadně nelegitimním způsobem, nejedná se o nejšetrnější z možných způsobů vedoucích k uvažovanému cíli, opatření má diskriminační charakter vůči pozemkům ve vlastnictví navrhovatelů a v mnoha ohledech se jedná o libovůli místní samosprávy, která nemá žádné, natož dostatečné opodstatnění.

III.

Vyjádření odpůrce.

Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu. Ve vyjádření k návrhu uvedl, že žádný z navrhovatelů tvrzených důvodů nezákonnosti, jenž by byl relevantním důvodem pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, není dán, popř. tvrzený zásah do subjektivních práv navrhovatelů nemůže dosáhnout takové intenzity, aby byl důvodem pro zrušení napadeného opatření obecné povahy. Se zrušením byť i části napadeného opatření obecné povahy odpůrce v žádném případě nesouhlasí, když opatření obecné povahy považuje za právně perfektní správní akt, jenž je v souladu s příslušnými právními předpisy, vč. předpisů prováděcích, které se k procesu přijímání tohoto druhu opatření obecné povahy (územnímu plánu obce) vztahují. Odpůrce v další části vyjádření uvedl, že není dán důvod pro zrušení opatření obecné povahy jako celku a podrobně svůj závěr i odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu odůvodnil. V další části vyjádření ve vztahu k „veřejně prospěšným stavbám WD-42 a WD-50“ uvedl, že z podstatné části návrhu je zřejmé, že účelově, a většinou i bez zohlednění dalších aspektů a okolností věci, vykládá části opatření obecné povahy, dotčené právní předpisy i dostupnou judikaturu v této věci, když bez uvedené souvislosti vyjímá z kontextu procesu přijímání územního plánu obce (napadeného opatření obecné povahy) a z kontextu výsledku tohoto procesu, pouze některé skutečnosti. Předně je nutné si uvědomit, co je cílem a úkolem (účelem) územního plánování, a proto se zdůrazňuje základní ustanovení stavebního zákona. Podle ustanovení § 18 odst. 1 stavebního zákona platí, že: „Cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích“. Dále odstavce 2 citovaného ustanovení stavebního zákona uvádí: „Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje“. Dále se odkazuje zejména na ustanovení § 19 stavebního zákona. Tyto základní cíle a úkoly územního plánování jsou výslovně uvedeny v opatření obecné povahy a jeho další části je převádějí do konkrétní. Shora uvedená zákonná ustanovení si dovolil odpůrce citovat, neboť z návrhu je zřejmé, že potřebnost provedení a vymezení veřejně prospěšných staveb (ať to je veřejně prospěšná stavba WD-42 nebo WD-50) v napadeném opatření obecné povahy posuzují navrhovatelé pouze k současnému stavu zastavění a míře osídlení obce, a zejména pak zastavění a osídlení pozemků přilehlých k předmětným veřejně prospěšným stavbám, které mají tyto stavby v budoucnu tzv. obsluhovat. Ze shora citovaných ustanovení stavebního zákona a lze říci, že je to obecné i známou skutečností, možno dovodit, že vyhotovení územně plánovací dokumentace (v daném případě územního plánu obce) a stanovení v konkrétních podmínkách pro využití území (aj.), směřuje do budoucna a zpravidla neřeší problémy ex post (až po jejich vzniku), i když tyto vyskytnuvší se problémy často bývají v řadě jiných obcí podnětem pro hledání řešení konkrétního problému v konkrétní lokalitě (roz. pro přijetí změny územního plánu obce). V daném případě se odpůrce snažil, za využití odborných znalostí projektanta z odvětví územního plánování i logiky věci a urbanistiky, vzniku

možných problémů v řešeném území přecházet, aniž by tím výrazně zasahoval do práv a oprávněných zájmů obyvatel obce. I sami navrhovatelé citují judikaturu (usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ao 1/2009-120), ve které se připouští, že: „Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu“. Územní plánem obce tedy bude vždy ze své podstaty někdo (ve svém vlastnickém právu) regulován, avšak záleží na dalších okolnostech a zejména důvodech té konkrétní regulace. Navrhovatelé si podle obsahu návrhu představují, že obce svými územními plány mají pouze a bez dalšího povolovat zastavění pozemků jejich vlastníkům (zpravidla právě z podnětu vlastníků měnit funkční využití pozemku), aniž by měly řešit širší vztahy v území obce, které navýšení zastavěnosti obce a zvýšení jejího osídlení vyvolají - tedy vztahy týkající se veřejné infrastruktury (zejména pak dopravní infrastruktury). Právě ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu je uvedeno následující: „Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu)“ a dále „Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotčeného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady“. Jak bude dále blíže vysvětleno - s odkazy na konkrétní skutečnosti uvedené v opatření obecné povahy a vyplývající ze souvisejících obecně závazných právních předpisů - dané podmínky judikované Nejvyšším správním soudem byly v plném rozsahu splněny a soud by měl shledat, že není důvod ke zrušení napadeného opatření obecné povahy, a to ani jeho části. V neposlední řadě se dále uvádí, že veřejně prospěšná stavba je pojmem v návrhu často citovaným a vzhledem k tomu, že navrhovatelé namítají nesplnění všech podmínek pro její výmezem v napadeném opatření obecné povahy, je nutné se zaměřit na její přesné definování. Ve smyslu § 2 odst. 1 písm. 1) stavebního zákona musí být pro označení stavby za veřejně prospěšnou splněny kumulativně tyto podmínky: jde o stavbu, stavbu pro veřejnou infrastrukturu, určenou k rozvoji nebo ochraně území, vymezenou ve vydané územně plánovací dokumentaci, ve veřejném zájmu. Dále uvedenými skutečnostmi bude prokázáno, že všechny tyto podmínky byly beze zbytku splněny. Odpůrce uvedl, že konkrétně k důvodům a okolnostem vymezení veřejně prospěšné stavby označené jako WD-42 lze uvést následující skutečnosti. Předně lze uvést, že tato veřejně prospěšná stavba se, kromě pozemků jiných osob, dotýká pouze pozemků navrhovatele parc.č. 57/6 a parc.č. 57/7, vše nemovitosti v obci a k.ú. Čížice. Nikoliv tedy i pozemku parc.č. 57/8, v obci a k.ú. Čížice, jak se tvrdí v návrhu, neboť dotčení tohoto pozemku bylo po podání námítky navrhovatele v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy vypuštěno (navrhovatelově námitce bylo totiž částečně vyhověno). Dle bodu G.1.1. Dopravní infrastruktura, pododdílů Ostatní komunikace pro pěší a cyklisty (viz str. 37) byla opatřením obecné povahy vymezena veřejně prospěšná stavba WD-42 jako cesta pro pěší, která se dotýká pozemků parc.č. 55/1, 56/2, 57/6, 61/1, PK 57/1 v k.ú. Čížice. Nejedná se a v budoucnu se tedy ani nemá jednat v pravém slova smyslu o cyklostezku (s rozměrovými parametry a technickým vybavením stanoveným dotčenými právními předpisy),

jak uvádějí navrhovatelé. Odůvodnění potřebnosti vybudování předmětné veřejně prospěšné stavby WD-42, ale také důvody, proč by měla být považována za stavbu vybudovanou ve veřejném zájmu, prostupují celou textovou částí napadeného opatření obecné povahy vč. rozhodnutí o námitkách, ale její potřebnost je přímo patrná z grafické části napadeného opatření obecné povahy. Již na str. 5 opatření obecné povahy nalezneme část odůvodnění této veřejně prospěšné stavby, které bylo v podstatné části přejato ze schváleného zadání územního plánu obce, neboť napadené opatření obecné povahy v zájmu ochrany a rozvoje hodnot usiluje o zprůchodnění jednotlivých segmentů zastavěného území obce a jejich vzájemné propojení komunikacemi pro pěší a cyklisty. Toto odůvodnění musí být vykládáno spolu (v kontextu) s částí kvantifikace navrženého rozvoje uvedeného na str. 6 napadeného opatření obecné povahy. Pak lze uvést, že ve stávajícím zastavěném území byla a je možná dostavba asi 15 rodinných domů a jedná se o bydlení přibližně pro 36 lidí. V napadeném opatření obecné povahy jsou však jako zastavitelné plochy navrhovány plochy pro realizaci dalších 36 rodinných domů pro cca 146 obyvatel a v plochách rezerv dále plochy pro 12 rodinných domů pro 31 obyvatel. Dlužno upozornit na to, že jako rozsáhlá zastavitelná plocha (pro bydlení) byla navržena plocha Z1 Nad Nivou I, která má být komunikačně (veřejně prospěšnou stavbou WD-42) propojena s urbanistickým centrem obce Čížice, kde se nachází veškeré občanská vybavenost. Při využití všech ploch, určených k zástavbě, je možné realizovat celkem cca 90 rodinných domů pro 220 obyvatel, což představuje nárůst počtu trvale bydlících obyvatel z 504 na přibližně 700, tj. nárůst obyvatel obce Čížice o téměř 40%! Tento nárůst obyvatel vyžaduje i navržení a vybudování odpovídající dopravní infrastruktury v intravilánu obce Čížice, která bude reagovat na zvýšení osob bydlících v konkrétní a nově zastavitelné ploše. Úkolem k řešení napadeným opatřením obecné povahy je a znovu je citován na str. 8 v Urbanistické koncepci: „Dle možností je zvyšována prostupnost zastavěného a zastavitelného území cestami pro motorovou dopravu, pěší a cyklisty“. Lze uvést, že základním a konkrétním důvodem pro vymezení předmětné veřejně prospěšné stavby WD-42 je však vymezení nové zastavitelné plochy Z1 na str. 9 napadeného opatření obecné povahy. V lokalitě Z1 Nad Nivou I má být vybudována téměř polovina z územním plánem obce předvídaných rodinných domů, a to konkrétně 14 rodinných domů (z 36 rodinných domů). S ohledem na to byly pro tuto lokalitu stanoveny základní a obecné požadavky: „Lokalitou je vedena komunikace pro pěší a cyklisty (VPS JVS-42), která propojuje lokalitu přes stávající zahrady ulicí vyústující u pohostinství při silnici III/18027. Komunikace WD-42 podmiňuje výstavbu v lokalitě. Ze silnice III/18027 je lokalita dále přístupná komunikací pro pěší a cyklisty vedenou severovýchodně pod lokality. Vedení komunikací v lokalitě a navazujícím zastavěném území je možné po dohodě dotčených vlastníků nově trasovat územní studií“. Z opatření obecné povahy je jednoznačně zřejmý důvod, proč odpůrce vymezil veřejně prospěšnou stavbu WD-42, a to pěší propojení v budoucnu budované celé lokality rodinných domů s centrem obce. Tedy, aby obyvatelé nově vybudovaných rodinných domů v lokalitě Nad Nivou I a zejména pak jejich děti nemuseli celý blok rodinných domů obcházet a do centra obce docházet po dopravně vytižené komunikaci (silnici III/18027). Tato hlavní silnice je již nyní vytižena automobily a nákladními automobily a v případě zvýšení počtu chodců se úměrně zvyšuje i riziko jejich sražení; tedy riziko nebezpečí na životech, zdraví a majetku obyvatel obce Čížice. Dále odpůrce stanovil reálné provedení pěší komunikace (VPS WD-42) jako podmínku pro zahájení výstavby rodinných domů v lokalitě Z1, neboť tato lokalita a zvýšení počtu osob v ní žijících je důvodem pro její vznik. Zde je nutné upozornit i na vývoj řešení této lokality Nad Nivou I, jejíž řešení bylo součástí původního územního plánu obce Čížice z roku 1994, který byl územním plánem obce Čížice z roku 2010 (napadeným opatřením obecné povahy) nahrazen. Již v původním územním plánu obce z roku 1994 se počítalo se zřízením dopravní

infrastruktury připojující (propojující) plochu Nad Nivou I (označena BV) komunikací pro motorová vozidla! Z tohoto řešení dopravního propojení nové lokality rodinných domů s centrem obce sešlo a na místo toho se odpůrce v novém územním plánu z roku 2010 rozhodl řešit dopravní propojení formou pouze komunikace pro pěší. Z tohoto vyplývá, že není cílem odpůrce, jakkoliv zasahovat do práv obyvatel obce Čížice nepromyšleným zřizováním veřejně prospěšných staveb (zde dopravní infrastruktury), ale odpůrce je motivován i povinován urbanisticky racionálně řešit rozvoj obce Čížice a snižovat regulaci svých obyvatel, což se v daném případě - při přijetí opatření obecné povahy - stalo. Je logické, ale pro urbanistiku obligatorní, řešit rozvoj jedné části sídelního celku tím, že budou vyřešeny navazující vztahy k ostatním částem sídelního celku. Je zároveň povinností odpůrce řešit, jak se zvýšení osídlení jeho území projeví v dopravní infrastruktuře a jejich vytíženosti a vzniku problémů při územním plánování předcházet. Odpůrce dále uvedl, že důvod, pro který doposud nevstoupil s navrhovatelem do jednání o odkoupení částí pozemků, na kterých má být veřejně prospěšná stavba WD-42 budována je prostý. Ke dnešnímu dni nebyla předložena zastavovací studie k lokalitě Z1 Nad Nivou I, tudíž ani zahájena výstavba nových rodinných domů, jejíž vybudování je důvodem pro zřízení pěší komunikace. Investor výstavby rodinných domů v lokalitě Nad Nivou I by měl být oferentem nabídky směřující vůči navrhovateli na odkoupení části jeho pozemku určené k vybudování pěší komunikace. Dalším důvodem je i to, že reálné zřízení pěší komunikace propojující lokalitu se svým trasováním může změnit v závislosti na způsobu řešení výstavby zastavovací studií, které závisí spíše na investrovi výstavby, než na odpůrci. Odůvodnění zřízení veřejně prospěšné stavby, za využití systematického právního výkladu, je zahrnuto i v dalších částech textové a grafické části opatření obecné povahy, a to v : D. Koncepce veřejné infrastruktury, podmínky pro její umístění - v částech D.1. Dopravní infrastruktura str. 14-15, D.5. Veřejná prostranství str. 19; G. Vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření, staveb a opatření k zajišťování obrany a bezpečnosti státu a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit - v částech G.1.1. Dopravní infrastruktura, Ostatní komunikace pro pěší a cyklisty str. 37. Důvody k výmezem veřejně prospěšné stavby WD-42 jsou uvedeny také v rozhodnutí o námítkách. Závěrem ke shora uvedenému je možné uvést, že odpůrce při vymezení veřejně prospěšné stavby WD-42 (pěší komunikace) dodržel zásady subsidiarity a minimalizace zásahů do práv obyvatel obce (zde zejména navrhovatele), když oproti původnímu územnímu plánu obce z r. 1994 v napadeném opatření obecné povahy změnil trasování a druh dopravní infrastruktury s komunikace pro automobily pouze na komunikaci pro pěší a vymezení předmětné veřejně prospěšné stavby sleduje naplnění veřejného zájmu uvedeného shora a plně dbá účelu a cílů územního plánování. Zároveň tento zásah nepřesahuje spravedlivou míru, když v úmyslu odpůrce není dotčení části pozemků navrhovatele bez náhrady omezit, ale navrhovateli by se mělo dostat kompenzační plnění od investora výstavby v lokalitě Z1 Nad Nivou I. Odpůrce dále konstatoval, že navrhovatelé dále uvádějí, že mělo být do jeho vlastnického práva k pozemkům zasaženo zřízením veřejně prospěšné stavby rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště na pozemku parc.č. 61/9 vk.ú. Čížice tak, jak je stanoveno v napadeném opatření obecné povahy. Navrhovatelé mimo jiné uvádějí, že rozšíření slepé ulice ze stávajících 6 m na požadovaných 8 m a zřízení obratiště v této slepé ulici, měnící funkční využití pozemků navrhovatele není dle názoru navrhovatele zdůvodněno a postrádá jakýkoliv veřejný zájem. Pro úplnost se již zde konstatuje, že pozemek parc.č. 61/9 vk.ú. Čížice je ve výlučném vlastnictví odpůrce, je využíván jako cesta a je součástí veřejného prostranství ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. S tvrzením navrhovatele, že rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště v této slepé ulici zasahuje nepřiměřeně do jeho vlastnických práv odpůrce, nesouhlasí, neboť její zřízení je opodstatněného právními normami (roz. příslušnými ustanoveními) aplikovatelných obecně závazných právních předpisů a je ve veřejném zájmu,

aby byl umožněn přístup a otočení ve veřejném prostoru složkám integrovaného záchranného systému (i nákladním vozidlům zajišťujícím odvoz komunálního odpadu), zejména pak včasná ochrana života, zdraví obyvatel obce Čížice (tedy i navrhovatele) a také jejich majetek. Jak již bylo shora předestřeno, zřízení předmětné veřejně prospěšné stavby je opodstatněno příslušnými ustanoveními právních předpisů, která se vztahují k územnímu plánování i k obytné zástavbě. V této souvislosti se poukazuje na vyhlášku č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, konkrétně na její přílohu č. 3: Podrobnější vymezení technických podmínek požární ochrany zařízení pro hašení požárů a záchranné práce, která v odstavci 3 stanoví: „Každá neprůjezdná jednopruhová přístupová komunikace delší než 50 m, pokud je komunikací jedinou, musí být na svém zakončení navržena se smyčkovým objezdem nebo plochou umožňující otáčení vozidla. Délka a velikost smyčkového objezdu nebo plochy umožňující otáčení se do celkové délky jednopruhové přístupové komunikace nezapočítává. Plocha umožňující otáčení vozidla může mít tvar písmene T na konci jednopruhové komunikace s rameny minimálně dlouhými 10 m na každou stranu v šířce jednoho pruhu komunikace od osy jednopruhové přístupové komunikace nebo může být provedena rozšířením pruhu na konci komunikace na šířku minimálně 20 m v minimální délce 20 m“. K tomu se dále uvádí, že skutečná délka komunikace umístěné na pozemku parc.č. 61/9 v k.ú. Čížice je 75 m a je jednopruhová. K požadavku na rozšíření dotčené slepé ulice z šířky 6 m na šířku 8 m, která je zároveň veřejným prostranstvím, se cituje ustanovení § 22 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, které stanoví: „Nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, je 8 m. Při jednosměrném provozu lze tuto šířku snížit až na 6,5 m“. Z uvedeného je zřejmé, že stávající vymezení veřejného prostranství, které obsahuje předmětnou cestu na pozemku parc.č. 61/9 v k.ú. Čížice, je i jako jednosměrná cesta, která svou šířkou nepřesahuje 6 m, nevyhovující. Zřízení shora uvedené veřejně prospěšné stavby se shora specifikovanými parametry je v souladu s aplikovatelnými právními předpisy a představuje subsidiární a minimalizovaných zásah do práv navrhovatele. Dále se v souvislosti se shora uvedenou veřejně prospěšnou stavbou poznamenává, že i pokud by odpůrce tuto veřejně prospěšnou stavbu v opatření obecné povahy nevymezil, pak by další výstavba rodinných domů na pozemcích navrhovatele parc.č. 57/6, parc.č. 57/7 a parc.č. 57/8, v k.ú. Čížice, neměla být povolena, neboť by nemohlo být vydáno souhlasné stanovisko dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany, když přístupová komunikace k rodinným domům nesplňuje minimálně požadavky stanovené vyhláškou č. 23/2008 Sb. V daném případě tedy odpůrce postupoval v souladu s prováděcími předpisy ke stavebnímu zákonu a v souladu s předpisy vztahujícím se k územnímu plánování. Pro úplnost se uvádí, že navrhovatelem citované ustanovení § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je zcela bez významu k rozměrovým parametrům předmětné cesty, neboť v daném případě se jedná zároveň o veřejné prostranství a zároveň se musí uplatnit i příslušná ustanovení o požární ochraně staveb. Toto ustanovení se svou podstatou vztahuje ke stanovení maximální pochozí vzdálenosti od zaparkovaného vozidla uživatele stavby k jeho stavbě. Odůvodnění tohoto požadavku na předmětné veřejně prospěšné stavby prostupuje celým napadeným opatření obecné povahy, a to jak jeho textovou i grafickou částí, tudíž musí být vykládáno mimo jiné komplexně. Již v části C. Urbanistická koncepce, vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně, pododdílu C.1 Urbanistická koncepce na str. 8 je uvedeno: „Nová zástavba při stávajících slepých ulicích je podmíněna zřízením obratiště a přiměřeným rozšířením veřejného prostoru stávající slepé ulice“. Dále v části D. Koncepci veřejné infrastruktury, podmínek pro její umístění, pododdílu D.1 Dopravní infrastruktura str. 15, kde je dále uvedeno: „Obratiště jsou navržena ve stávající slepé ulici severně nad pohostinstvím (pozemek parc.č. 61/9 ku. Čížice)“. Dále se v odůvodnění opatření obecné povahy na str. 50

uvádí, že opatření obecné povahy zahrnuje podmínky stanovené Hasičským záchranným sborem Plzeňského kraje, podle kterého musí být komunikace pro příjezd a přístup požární techniky řešeny v souladu s ustanovením ČSN 730802, respektive 7300804. Pokud jde o „veřejně prospěšnou stavbu WD-50 - komunikace pro pěší a cyklisty“, odpůrce uvedl, že podstatná část důvodů pro zřízení této veřejně prospěšné stavby opatřením obecné povahy, tedy i podstatná část tvrzení odpůrce je shodná jako v případě VPS WD-42. S ohledem na to odpůrce zdůrazní v této části vyjádření pouze některé zvláštnosti. Tato veřejně prospěšná stavba se, kromě pozemků jiných osob, dotýká pozemků navrhovatelů parc.č. 159/6, parc.č. 564 a parc.č. 566, vše nemovitosti v obci a k.ú. Čížice. Dle bodu G.1.l. Dopravní infrastruktura, pododdílu Ostatní komunikace pro pěší a cyklisty (viz str. 38) byla napadeným opatřením obecné povahy vymezena veřejně prospěšná stavba WD-50 jako cesta pro pěší a cyklisty, která se dotýká pozemků parc.č. 159/1, parc.č. 159/6, parc.č. 564, parc.č. 566, parc.č. 159/1 (pozemek zjednodušené evidence - původ pozemkový katastr) v k.ú. Čížice. Opět se zdůrazňuje, že se nejedná a v budoucnu se tedy ani nemá jednat v pravém slova smyslu o cyklostezku (s rozměrovými parametry a technickým vybavením stanoveným dotčenými právními předpisy), jak uvádí navrhovatelé. Tato komunikace pro pěší a cyklisty byla zanesena, resp. spíše převzata, do napadeného opatření obecné povahy z toho důvodu, že ve skutečnosti je tato spojovací cesta užívána obyvateli této lokality obce Čížice již po dlouhou dobu (v řádu minimálně deseti let), ale i z toho důvodu, že již původní územní plán obce Stěnovický Borek (do jehož katastrálního území dříve tato sídelní lokalita patřila) z roku 1994, zde vymezil spojovací cestu pro pěší v šířce 2m. Dlužno zde také podotknout, že již v zadání územního plánu obce a posléze i v přijatém opatření obecné povahy byl vyjádřen účel územního plánování, který si stanovil odpůrce ve znění: „dle možností je zvyšována prostupnost zastavěného a zastavitelného území cestami pro motorovou dopravu, pěší a cyklisty“. Tento účel plánování odpůrce směřuje zejména pro futuro, neboť se má podstatně zvýšit osídlení lokalit v blízkosti uvedené VPS WD-50 a tím i potřeby na odpovídající dopravní propojení (infrastrukturu) s centrem obce a hlavní silnicí procházející obcí Čížice. Zde se podotýká, že by dle opatření obecné povahy mělo dojít k výstavbě minimálně v lokalitě Z9: Nad Nivou II. Zároveň odpůrce upozorňuje na to, že oproti původnímu územnímu plánu obce z roku 1994 (dříve obce Stěnovický Borek) i oproti návrhu nového územního plánu obce Čížice, došlo k přesunutí vedení této veřejně prospěšné stavby z východní části pozemku navrhovatele do západní části pozemku, neboť právě na západní straně pozemku se nachází optické kabely společnosti Telefónica 02 Czech Republic, a.s. Sami navrhovatelé jsou a byli již před přijetím napadeného opatření obecné povahy ve svém vlastnickém právu k dotčenému pozemku limitováni podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, když podle § 102 je zřízeno ochranné pásmo podzemního komunikačního vedení, ve kterém je podstatně omezena (resp. zakázána bez předchozího souhlasu provozovatele těchto vedení) výstavba, tudíž zásah do vlastnických práv navrhovatele zřízením veřejně prospěšné stavby je podstatně nižší. S ohledem na to odpůrce zdůrazňuje, že zřízení této veřejně prospěšné stavby je ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ČR č.j. 1 Ao 1/2009-120 subsidiární a napadeným opatřením obecné povahy se odpůrce snažil zásah do práv navrhovatelů minimalizovat. Jak již bylo shora předestřeno jedním z důvodů (kromě hlavního důvodu, kterým je pěší propojení zastavěné lokality) pro zřízení této veřejně prospěšné stavby WD-50 na západní straně pozemku navrhovatele, je i snaha odpůrce o zajištění zachování ochranného pásma pod pěší cestou vedených optických kabelů, zejména aby nedocházelo k výstavbě v ochranném pásmu, či vysazení trvalých porostů. O vedení optických kabelů vypovídá příložené Vyjádření o existenci sítě elektronických komunikací společnosti Telefónica 02 Czech Republic, a.s. ze dne 12.06.2009 č.j. 71061/09/CPN/MM0. Optické kabely umístěné v místě vedení veřejně prospěšné stavby WD-50 jsou součástí

veřejné komunikační sítě, jsou zajišťovány ve veřejném zájmu a jsou chráněny právními předpisy. Ochranné pásmo podzemního vedení činí 1,5 m po stranách krajního vedení. Závěrem ke shora uvedené části vyjádření odpůrce dodává, že je ochoten s navrhovatelem začít jednat o úplatném převodu části jeho pozemků, na kterých byla zřízena veřejně prospěšná stavba WD-50. K dalším námitkám navrhovatelů odpůrce uvedl, že rozhodnutí o námitkách obsahuje veškeré náležitosti požadované stavebním zákonem i správním řádem. Rozhodnutí o námitkách bylo odůvodněno v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jsou v rozhodnutí uvedeny výroky, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení námitek, při výkladu jejich právních předpisů. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách je totiž nutné vykládat spolu v něm uvedenými odkazy na odůvodnění územního plánu obce a zejména pak s ohledem na požadavky, které byly stanoveny ve vyjádřeních dotčených orgánů a osob spolu s tím, jak byly tyto požadavky v napadeném opatření obecné povahy zohledněny/provedeny. Odpůrce dále konstatoval, že ostatní připomínky navrhovatelů jsou čistě formalistické, aniž by navrhovatel uváděl, jakým způsobem se tvrzený rozpor s právními předpisy projevil v jejich právní sféře. Tyto připomínky nemohou být důvodem k tomu, aby nadepsaný soud shledal napadené opatření obecné povahy, byť jen z části, nezákonné, neboť na druhé straně stojí veřejný zájem konkrétně popsáný ve shora uvedených člancích tohoto vyjádření. Odpůrcem vydaný územní plán obce Čížice splňuje požadavky, které jsou na takové opatření obecné povahy kladeny ustanovením § 43 odst. 1 stavebního zákona a pokud v opatření obecné povahy stanovil nějaké podmínky využití lokality, či přímo příslušného pozemku, pak by to mělo být bráno jako součást odůvodnění pro zřízení veřejně prospěšné stavby. Neboť například zřízení veřejně prospěšné stavby rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště je skutečně zákonnou podmínkou pro povolení nové zástavby na pozemcích navrhovatele, tak jak vyplývá z vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb.

IV.

Replika navrhovatelů

Navrhovatelé v replice k vyjádření odpůrce uvedli, že vyjádření odpůrce považují za ryze účelovou, avšak zcela lichou obranu, bez náležitých důvodů bagatelizující závažná pochybení odpůrce při procesu tvorby a přijímání opatření obecné povahy, jakož i zásadní nedostatky a nezákonnost samotného opatření obecné povahy. Navrhovatelé konstatovali, že zásadně nesouhlasí se závěry odpůrce o neoprávněnosti a bezdůvodnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Navrhovatelé naopak svůj návrh považují za zcela oprávněný a v souladu se základními principy a zásadami správního soudnictví. Odpůrce sice tvrdí, že žalobní návrh je v rozporu s ustanovením § 2 s.ř.s., přičemž se dále zaměřuje na problematiku ochrany veřejných subjektivních práv a výklad tohoto pojmu, to vše ve vztahu k žalobnímu návrhu navrhovatelů. Navrhovatelé se však domnívají, že odpůrce tuto problematiku ne zcela přesně pochopil, když žalobní návrh považuje za bezdůvodné vytýkání správnímu orgánu kde čeho, bez náznaku reflexe tvrzené nezákonnosti či vad řízení zasahujících do právní sféry navrhovatele. Tyto závěry přitom odpůrce přejímá z rozhodnutí nadepsaného soudu ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 1/2012, a to i přes to, že navrhovatelé v žalobním návrhu označili zcela konkrétní důvody nezákonnosti opatření obecné povahy a zcela konkrétně označili, čím a v jaké míře zasahuje opatření obecné povahy do jejich právní sféry a poškozuje jejich oprávněné zájmy. V tomto ohledu jsou navrhovatelé přesvědčeni, že se podaným návrhem na zrušení opatření obecné povahy zcela oprávněně domáhají soudní ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s.ř.s., když se touto cestou brání nezákonným zásahům správního orgánu do nezadatelných práv navrhovatelů chráněných jak stavebním zákonem,

tak správním řádem a v neposlední řadě samozřejmě Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Odpůrce se ve svém vyjádření snaží bagatelizovat oprávněné zájmy navrhovatelů a na jejich úkor přenáší do popředí údajný veřejný zájem obyvatel obce Čížice, který staví nad zájem jednotlivců na ochranu jejich vlastnických práv. Přitom však opomíjí zájem navrhovatelů na účelné využívání jejich majetku a nedotknutelnost vlastnictví. Navrhovatelé v zásadě souhlasí s demokratickými principy ochrany zájmů společnosti, v některých případech i na úkor jednotlivce. V této souvislosti je však nutno připomenout, že společným zájmem celé společnosti, tj. jak všech občanů obce Čížice, tak samotné obce Čížice, jakožto orgánu veřejné moci, kterého se ve svém návrhu dovolávají navrhovatelé, je zájem na řádném výkonu veřejné moci v souladu s ústavními a obecnými zákony, jakož i prováděcími předpisy. V této souvislosti je vhodné připomenout, že ústavní pořádek i mezinárodní smlouvy o lidských právech, kterých se odpůrce ve vyjádření opakovaně dovolává, v zásadě neposkytují ochranu nezákonným rozhodnutím, natož ochranu bezdůvodným zásahům do vlastnických a užívacích práv nejen navrhovatelů, ale i ostatních občanů obce Čížice. Navrhovatelé pak považují za zcela zcestné úvahy odpůrce o narušení legitimního očekávání značného počtu obyvatel obce Čížice a „změně pravidel během hry“. Konečně odpůrce neoznačil žádné konkrétní osoby, jejichž legitimní očekávání byla porušena a neoznačil k tomuto žádné důkazy. Naopak je to sám odpůrce, kdo podstatně „změnil pravidla během hry“, když vydal opatření obecné povahy a bez náležitého zdůvodnění podstatně omezil vlastnická a užívací práva navrhovatelů garantována Ústavou a Listinou základních práv a svobod, jakož i řadou mezinárodních smluv, které jsou dle čl. 10 Ústavy součástí právního řádu České republiky. V této souvislosti pak navrhovatelé zdůrazňují, že právní řád České republiky klade podstatný důraz právě na řádný výkon státní správy, tj. transparentní a předvídatelný výkon *secundum et intra legem*, který je akcentován mimo jiné v čl. 2 Ústavy, čl. 2, čl. 4 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod a v neposlední řadě mimo jiné v § 2 správního řádu a ochranu soukromého vlastnictví. Odpůrce polemizuje o cílech a úkolech územního plánování v souvislosti s potřebností provedení a vymezení veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50. Navrhovatelé se v zásadě nemohou s argumenty odpůrce ztotožnit, neboť citovaná ustanovení stavebního zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ao 1/2009-120 vykládá tendenčně, bez ohledu na vzájemné vazby jednotlivých zákonných ustanovení v širším kontextu právního řádu České republiky. Ačkoliv odpůrce tvrdí, že opatření obecné povahy zpracovává cíle a úkoly územního plánování stanovené § 18 a § 19 stavebního zákona, nijak tuto skutečnost neprokazuje. V této souvislosti je třeba zdůraznit ustanovení § 18 odst. 2 stavebního zákona a skutečnost, že navrhovatelé namítají právě nesoulad veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Odpůrce při přípravě a schvalování opatření obecné povahy absolutně přes námítky navrhovatelů nerespektoval jejich vlastnická práva, ale pouze je vrchnostensky bez řádného důvodu omezil. Odpůrce se ani nikterak nevyjadřuje k účelnosti omezení vlastnických a užívacích práv navrhovatelů a tomu ve své míře odpovídajícímu veřejnému zájmu na opatření obecné povahy preferovanému rozvoji území. Odpůrce navíc předjímá a bagatelizuje postoj navrhovatelů k řešené věci. Navrhovatelé v zásadě souhlasí s tím, že územní plán bude vždy určitou měrou omezovat vlastníky v užívání jejich nemovitostí, nemůže je však omezovat měrou nespravedlivou. Omezení vlastnických práv musí totiž vždy respektovat ústavní principy a příslušné právní předpisy, být ve veřejném zájmu a zejména řádně odůvodněno. Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku č.j. 1 Ao 1/2009-120, že „Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s.ř.s. je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). Za

předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem dojít k omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady“. Navrhovatelé trvají na tom, že opatření obecné povahy nespĺňuje výše popsanou podmínku zákonnosti, když podstatně omezuje jejich vlastnická práva, aniž by takový zásah byl patřičně zdůvodněn a řádně podložen zákonnými důvody. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že omezení jejich vlastnických práv veřejně prospěšnými stavbami WD-42 a WD-50 svoji měrou podstatně převyšuje veřejný zájem na jejich provedení a zanesení do opatření obecné povahy. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že při zpracování opatření obecné povahy nebyla uvažována žádná alternativní řešení či trasování veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50. Odpůrce nikterak nerozvíjí veřejný zájem na její realizaci alespoň odpovídající míře omezení vlastnických práv navrhovatelů ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Odpůrce k údajné potřebě zřízení stavby WD-42 pouze odůvodňuje nové vymezení zastavitelných ploch s tím, že předpokládá, že tyto plochy budou beze zbytku zastavěny a počet obyvatel obce Čížice se tak skokově navýší o 40 %. Navrhovatelé takovou argumentaci odpůrce považují za zcela bezpředmětnou, neboť v zásadě nereflexuje dostatečný veřejný zájem na realizaci WD-42 ani nevyvrací namítanou nezákonnost napadeného opatření obecné povahy. Navíc je skutečností, že ačkoliv územní plán umožňuje novou zástavbu, zpravidla nebývá nová zástavba realizována v plném rozsahu umožněném opatření obecné povahy. Odpůrce jako důvod pro vybudování stavby WD-42 uvádí pěší propojení v lokalitě Z1 s centrem obce, k tomu konkrétně uvádí: „Tedy, aby obyvatelé nově vybudovaných rodinných domů v lokalitě Nad Nivou I a zejména pak jejich děti nemusely celý blok rodinných domů obcházet a do centra docházet po dopravně vytižené komunikaci (silnici 111/18027). Tato hlavní komunikace je již nyní vytižena automobily a nákladními automobily a v případě zvýšení počtu chodců se úměrně zvyšuje i riziko jejich sražení; tedy riziko nebezpečí na životech, zdraví a majetku obyvatel obce Čížice“. S ohledem na tuto argumentaci mají navrhovatelé za to, že podstatně optimálnějším řešením, které by dostatečně reflektovalo veřejný zájem, bylo vybudování chodníků podél existující komunikace 111/18027, čímž by byla zajištěna bezpečnost obyvatel obce, a to nejen obyvatel budoucích, ale zejména těch stávajících, na rozdíl od budování zcela nové komunikace „na zelené louce“. K tomu je nutné konstatovat, že úspora vzdálenosti činí řádově desítky metrů, a to na úkor zásahu do vlastnických práv navrhovatelů. Tuto úsporu odpůrce úmyslně nevyšlítl, neboť je zcela nepatrná. Ačkoliv odpůrce uvádí, že při tvorbě a přijetí opatření obecné povahy byl motivován snižováním regulace svých obyvatel, výsledné opatření obecné povahy touto tvrzení neodpovídá, když zatěžuje navrhovatele i ostatní občany obce Čížice mnohem podstatněji než předchozí územní plán, který byl napadeným opatření obecné povahy nahrazen a je zhotoven v rozlišení podstatně převyšujícím smysl územního plánu dle § 18 stavebního zákona. Navíc nikterak nezdůvodňuje účelnost změny trasování údajné původní komunikace pro automobily, ani výhodnost varianty WD-42 zanesené v opatření obecné povahy. Odpůrce ani nijak neprokazuje, že omezení vlastnických práv navrhovatelů stavbou WD-42 nepřesahuje spravedlivou míru, ačkoliv tak opakovaně tvrdí. Odpůrce konečně sám vyvrací veřejnou prospěšnost a obecně potřebnost stavby WD-42, když uvádí, že realizaci této stavby a odkup příslušných pozemků, resp. jejich částí, má zajistit investor výstavby rodinných domů v lokalitě Z1 Nad Nivou I. Tedy, že ani nemá zájem tvrzený veřejný zájem realizovat. Navrhovatelé odmítají k tomuto účelu pozemky poskytnout. Dle názoru navrhovatelů není v souladu s právním řádem a zvláště ústavním pořádkem, aby realizace veřejně prospěšné stavby ve veřejném zájmu byla vázána na předložení blíže neurčeného investičního záměru, natož přenesena na ryze soukromý subjekt, který by měl zajistit i odkup

předmětných pozemků do svého vlastnictví, přičemž by měl zajistit i finanční kompenzaci osob, jejichž vlastnická práva jsou veřejně prospěšnou stavbou dotčena. Taková stavba nemůže být ve veřejném zájmu a nejsou tak splněny podmínky pro omezení vlastnických práv navrhovatelů. Stran vyjádření k námitkám týkajícím se rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště navrhovatelé uvádějí následující. Odpůrce tento zásah do vlastnických práv navrhovatelů zdůvodňuje veřejným zájmem opodstatněným právními normami aplikovatelných obecně závazných právních předpisů, přičemž k tomu cituje některá ustanovení vyhlášky o technických podmínkách požární ochrany staveb a vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že citované vyhlášky se vztahují a upravují toliko nové stavební záměry a nevyplývá z nich jejich přímá použitelnost na stavby již realizované a zkolaudované před nabytím jejich účinnosti. Pakliže by zákonodárce požadoval, aby všechny pozemní komunikace splňovaly odpůrcem citované rozměry, včlenil by do těchto vyhlášek přechodné ustanovení, kterým by přestavbu všech komunikací uložil. Skutečností je, že uvedení všech existujících pozemních komunikací do souladu s citovanými vyhláškami by bylo značně ekonomicky náročné. V obci Čížice přitom fakticky není podle mínění navrhovatelů komunikace, vyjma max. silnice 111/18270, a to ještě ne v celé její délce, která by splňovala požadavky kladené na rozšíření komunikace na pozemku p.č. 61/9 v k.ú. Čížice. Není ani v možnostech odpůrce upravit veškeré pozemní komunikace v obci Čížice tak, jak je opatřením obecné povahy požadováno v souvislosti s komunikací na pozemku pare. č. 61/9. Z těchto důvodů nelze uvěřit tvrzením odpůrce o minimalizaci zásahu do právní sféry navrhovatelů. Navrhovatelé v zásadě nemohou souhlasit s tvrzením odpůrce, že by nemohla být povolena výstavba rodinných domů na pare. č. 57/6, pare. č. 57/7 a pare. č. 57/8 v k.ú. Čížice, neboť by nemohlo být vydáno souhlasné stanovisko orgánu státní správy na úseku požární ochrany. Odpůrce tak předjímá rozhodnutí správního orgánu požární ochrany, ačkoliv k tomu nemá žádnou kompetenci. Tato otázka by mohla být toliko řešena příslušným správním orgánem požární ochrany v konkrétním řízení zahájeném na žádost navrhovatelů jakožto případných stavebníků, přičemž její posouzení se bude řídit příslušnými právními předpisy platnými v době rozhodování o takové žádosti. Navrhovatelé jsou právního názoru, že zdůvodnění opatření obecné povahy nemůže odpůrce opírat o budoucí rozhodnutí orgánu státní správy, ke kterému odpůrce není nijak kompetentní. Není odůvodněn veřejný zájem, neboť širší komunikace není již dnes dostačující. Konečně je otázkou, proč do dnešního dne z téhož důvodu nebylo nařízeno odstranění sousedních budov v dané lokalitě. Navrhovatelé zásadně nesouhlasí stvrzeními odpůrce stran WD-50. Konkrétně není pravdou, že by v místě WD-50 existovala cesta ve veřejném užívání. Toto ani není technicky možné, když v daném místě jsou pozemky navrhovatelů c) a d) oploceny. Pakliže by tyto pozemky byly v minulosti užívány některými jedinci, nezakládá tato skutečnost oprávnění natož důvod pro omezení vlastnických práv. Nelze se ani ztotožnit se závěrem odpůrce, který staví na roveň omezení užívacích práv k pozemku ochranným pásmem podzemního vedení podle zákona č. 127/2005 Sb. a omezení vlastnických práv v důsledku zřízení WD-50, ani se závěrem, že omezení vlastnických práv dosahuje menší intenzity než omezení užívacích práv ochranným pásmem podzemního vedení. Ani na základě omezení užívacích práv ochranným pásmem nelze pozemek vyvlastnit, na rozdíl od veřejně prospěšné stavby. Zřízení WD-50 není možné, vzhledem k povaze této stavby, považovat za subsidiární omezení, když podstatně překračuje míru dosavadního omezení ochranným pásmem podzemního vedení. Ochranné pásmo podzemního vedení omezuje navrhovatele pouze částečně, kdežto zřízení WD-50 by navrhovatele c) a d) zkrátilo na jejich vlastnických právech k předmětné nemovitosti. Závěrem navrhovatelé konstatují, že odpůrce ve svém vyjádření nepředložil žádná tvrzení ani důkazy vyvracející namítanou nezákonnost opatření obecné povahy a bezdůvodnost omezení vlastnických práv navrhovatelů údajně veřejně prospěšnými stavbami.

Navrhovatel dosud nebyl schopen prokázat skutečný veřejný zájem na budování WD-42, WD-50 a rozšíření slepé komunikace na pozemku parc. č. 61/9. Odpůrce se ve svém vyjádření omezil na pouhé konstatování, že důvody jednotlivých požadavků prostupují celým opatřením obecné povahy, aniž by tyto důvody dostatečně konkretizoval. Konečně ani tvrzení o právně perfektním rozhodnutí o námitkách v souladu s § 68 správního řádu není nikterak podložené a odůvodněné. Odpůrce navíc sám bezděčně přiznal, že rozhodnutí o námitkách trpí nepřezkoumatelností, když uvádí, že jeho odůvodnění „je třeba vykládat spolu s odkazy na odůvodnění opatření obecné povahy a zejména pak s ohledem na požadavky, které byly stanoveny ve vyjádřeních dotčených orgánů a osob“.

V.

Vyjádření odpůrce k replice navrhovatelů.

Odpůrce ve vyjádření nejprve uvedl důvody, pro které se domnívá, že není možné přistoupit ke zrušení opatření obecné povahy jako celku. Odpůrce dále uvedl, že ve vyjádření k žalobě jsou uváděny konkrétní důvody pro vymezení veřejně prospěšných staveb. Předmětné veřejně prospěšné stavby byly vymezeny v souladu a z důvodů uvedených v příslušných právních předpisech a omezení vlastnických práv navrhovatelů bylo v procesu přijímání opatření obecné povahy dostatečně odůvodněno. Odpůrce uvedl, že ve vyjádření k žalobě nikde nezmínil slovo skokově (navýší) či jeho synonyma, pouze uvádí, že opatření obecné povahy nově vymezuje zastavitelné plochy, kdy v případě úplného jejich využití je dán předpoklad zvýšení počtu obyvatel obce o 40 %, což vyvolá zvýšené nároky na dopravní infrastrukturu a propustnost nových lokalit, mezi něž patří i WD-42 připojující lokalitu Z1 - Nad Nivou I k centru obce. Odpůrce nemůže při územním plánování dopředu počítat s tím, že zastavitelné plochy nebudou využity podle jejich funkčního využití, jak uvádí navrhovatelé v replice a musí počítat s alternativami nejhoršími možnými. V daném případě, kdyby skutečně došlo k navýšení nároků na dopravní obslužnost při maximálním možném využití zastavitelných lokalit. Alternativou, kterou navrhovatelé přednášejí, není vyřešen problém, který vznikne novou zástavbou v lokalitě Z1 - tj. pro dopravní obsluhu lokality automobily i chodci by sloužila jediná přístupová (zároveň i úniková) cesta, vytvoří se blok zastavěného území zcela nepropustný a ani vybudování chodníku u dopravně vytižené silnice neochrání chodce před sražením projíždějícími automobily. Ohledně zkrácení pochozí vzdálenosti do centra obce si umí udělat nadepsaný soud představu sám z grafické části napadeného opatření obecné povahy. Odpůrce k tomu uvádí, že není tak nepatrný, jak uvádí navrhovatelé. Stává poměrně běžnou praxí v řadě jiných obcí, kdy investor (soukromý subjekt) vybuduje na vlastní náklady veškerou dopravní i technickou infrastrukturu v nově zastavitelné lokalitě a tato je následně předána do vlastnictví příslušné obce, která infrastrukturu převezme jako veřejně prospěšnou stavbu a vlastním nákladem ji dále udržuje. Není tak rozhodné pro určení, zda se skutečně jedná o veřejně prospěšnou stavbu, který subjekt náklady na vybudování veřejně prospěšné stavby ponese, ale důležitý je konkrétní účel, pro který se konkrétní stavba buduje a ke kterému bude posléze sloužit. Z odpůrcem citovaných právních předpisů nevyplývá přímo použitelnost na stavby již realizované a zkolaudované před nabytím jejich účinnosti. Toto odpůrce přímo netvrdí, avšak veřejně prospěšnou stavbu, rozšíření slepé ulice a zřízení obratiště, v opatření obecné povahy zahrnul jako přímou reflexi toho, že na konci této ulice se nacházejí stavební pozemky určené k zastavění rodinnými domy s tím, že pokud se vlastníci těchto pozemků rozhodnou pozemky zastavět rodinnými domy, pak by měly být splněny podmínky uvedené v obecně závazných právních předpisech. Tedy musí dojít k příslušné úpravě stávající obslužné komunikace tak, aby byla lokalita přístupná pro hasičská vozidla. Předmětná úprava stávající obslužné komunikace tedy bude podmínkou pro povolení

výstavby nových rodinných domů. Vymezením této veřejně prospěšné stavby v opatření obecné povahy umožňuje vlastník stávající komunikace (tedy odpůrce) budoucím stavebníkům splnit podmínky podle vyhlášky č. 23/2008 Sb. Pokud by však došlo ke zrušení této části napadeného opatření obecné povahy, pak odpůrce jako vlastník sousedící komunikace (nemovitosti) bude nucen námitku týkající se nemožnosti splnění požárních předpisů pro novou výstavbu rodinných domů v řízení podle stavebního zákona vznést. Odpůrce konstatoval, že uvedl předmětný požadavek vyplývající z vyhlášky č. 23/2008 Sb. jako důvod pro vymezení předmětné veřejně prospěšné stavby a k otázce, zda stavební úřad stavby rodinných domů povolí, vyjádřil odpůrce pouze svůj právní názor. V případě veřejně prospěšné stavby WD-50 odpůrce uvádí, že k oplocení pozemku navrhovatelí, i v rozsahu dříve veřejností užívané cesty, došlo v průběhu roku 2010. Tato cesta byla vymezena již v původním územním plánu obce Stěnovice z roku 1994, pod jehož katastrální území dříve lokalita patřila. Jelikož to poměry v lokalitě vyžadovaly, byla převzata i do nového územního plánu obce Čížice. Není tedy pravdou, že cesta nikdy neexistovala. Ihned po oplocení pozemku navrhovatelem byly odpůrci doručeny stížnosti obyvatele bydlicích v této lokalitě.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 101b odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumal opatření obecné povahy v mezích návrhových bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

A.

Úvodem.

Podle čl. 11 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek. Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

Výkladem citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod ve vztahu k územnímu plánování se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21.7.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný pod č. 1910 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Soud se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, zcela ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud v bodech 47 až 50 uvedl, že *„územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní*

regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníku adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 LZPS), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (k civilizační a politické úloze vlastnického práva v dějinách viz komplexně Richard Pipes: Vlastnictví a svoboda, Argo, Praha 2008). Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřípustný, neboť v rozporu s čl. 4 odst. 4 LZPS jsoucí zásah). Pokud však omezení daná územním plánem (jeho změnou) zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení“.

Nejvyšší správní soud dále v bodě 52 uvedl, že „v rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotyčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotyčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřípustného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené

podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou. Není proto ani věcí soudu rozhodujícího o zákonnosti územního plánu, aby se zabýval tím, zda zásah překročil spravedlivou míru, anebo nikoli; soud se omezí pouze na posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu“.

Zde je vhodné upozornit na to, že soud nemohl shledat důvodnými námitky navrhovatelů o tom, že „*odpůrce nikdy neprojevil zájem opatřením obecné povahy dotčené pozemky navrhovatelů vykoupit*“, neboť otázka, zda dojde či nedojde k poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva, není otázkou, která by měla vliv na zákonnost opatření obecné povahy. Předchozí poskytnutí náhrady není podmínkou pro vydání územního plánu.

Základní rámec územnímu plánování stanoví ustanovení § 18 stavebního zákona, který je možné považovat za rozvedení citovaných článků Listiny základních práv a svobod. V § 18 odst. 1 stavebního zákona je uvedeno, že cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Podle § 18 odst. 2 stavebního zákona územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů (§ 18 odst. 3 stavebního zákona).

Při tvorbě územního plánu je obec povinna, při vědomí citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod, naplnit cíle územního plánování stanovené v ustanovení § 18 stavebního zákona. Zvláště pak v případě, kdy jsou v řízení o územním plánu podány námitky podle § 52 odst. 2 stavebního zákona, je povinností obce se s těmito námitkami řádně vypořádat. Tedy uvést konkrétní důvody, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že namítaným řešením jsou naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Nesprávným je závěr odpůrce uvedený při vypořádání námitek navrhovatelů v odůvodnění opatření obecné povahy, kde uvedl, že „*Zastupitelstvo obce nemůže ve své kompetenci rozhodnout, zda došlo k porušení práva na ochranu soukromého vlastnictví*“. Územní plán je tradičně vyhotovován odborně kvalifikovanými osobami a vyjadřuje se k jeho návrhu řada specializovaných dotčených orgánů. Přesto tato skutečnost sama o sobě neznamená, že je vyhotovený územní plán v souladu s ustanovením § 18 stavebního zákona, resp. zásadami vymezenými v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Nejsou to odborně kvalifikované osoby vyhotovující územní plán, specializované dotčené orgány, ani nikdo jiný než odpůrce, kdo odpovídá za soulad územního plánu s právními předpisy. Tvrdí-li tudíž namítající, že navrženým řešením „*dojde k porušení práva na*

ochranu soukromého vlastnictví“, je povinností obce se jeho námitkami věcně zabývat a odůvodnit, proč navrženým řešením nedojde namítaným způsobem k porušení jeho práva na ochranu soukromého vlastnictví.

Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí o námitkách potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.12.2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136, který byl pod č. 1795 publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dostupný také na www.nssoud.cz) s právní věrou: *„I v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost“*.

Přes tyto přísné požadavky na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, soud nepřistoupil ke zrušení opatření obecné povahy z důvodu nepřezkoumatelnosti, ač je odůvodnění rozhodnutí o námitkách velice strohé. Soud tak učinil proto, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách ve vztahu k obsahu opatření obecné povahy lze alespoň v hrubých rysech seznat, jaké důvody vedly odpůrce ke sporným řešením a kteréžto byly současně důvody pro zamítnutí námitek navrhovatelů. Soudu tak nebránilo nic v tom, aby přezkoumal, zda tyto důvody skýtají oporu jednoznačnému závěru o tom, že namítanými řešeními jsou naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Na závěr této úvodní části je nezbytné konstatovat, že soud neshledal důvodnou námitku navrhovatelů o tom, že opatření obecné povahy *„bylo zpracováno a přijato v rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona, neboť se fakticky nejedná o základní urbanistickou koncepci, ale o návrh regulačního plánu ve smyslu § 61 stavebního zákona“*.

Odpůrce se v rozhodnutí o námitkách s obdobnou námitkou navrhovatelů vypořádal. Uvedl, že *„návrh územního plánu Čižice byl zpracován v rozsahu stanoveném platnými právními předpisy, stavebním zákonem a vyhláškami č. 500/2006 Sb. a č. 501/2006 Sb. Územní plán není zpracován v takové podrobnosti, aby mohl nahradit územní rozhodnutí v řešené ploše. Nemůže být považován za regulační plán“*.

Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen „urbanistická koncepce“), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen „plocha přestavby“), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.

Podle § 61 odst. 1 regulační plán v řešené ploše stanoví podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Regulační plán vždy stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezí veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření. Podle § 61 odst. 2 věta první stavebního zákona regulační plán nahrazuje v řešené ploše ve schváleném rozsahu územní rozhodnutí a je závazný pro rozhodování v území.

V obecné rovině lze základní rozdíl mezi územním plánem a regulačním plánem spatřovat v míře jejich konkrétnosti. Územní plán je obecnější, regulační plán konkrétnější. Zatímco územní plán ve vztahu k obecně prospěšným stavbám „vymezí plochy pro veřejně prospěšné stavby“, regulační plán „vymezí veřejně prospěšné stavby“. Vzhledem k tomu, že regulační plán stanoví podrobné podmínky pro umístění staveb a je v řešené ploše způsobilý nahradit územní rozhodnutí, je nezbytné vycházet z toho, že na rozdíl od územního plánu bude v regulačním plánu veřejně prospěšná stavba umístěna ve své podstatě již tak, jak bude následně realizována.

Pokud jde o ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-42, je v části C.2.1. opatření obecné povahy u lokality Z1 Nad Nivou I uvedeno, že „*lokalitou je vedena komunikace pro pěší a cyklisty (VPS WD-42), která propojuje lokalitu přes stávající zahrady s ulicí vyústující u pohostinství při silnici III/18027. Komunikace WD-42 podmiňuje výstavbu v lokalitě*“. Současně je zde uvedeno, že „*vedení komunikací v lokalitě a navazujícím zastavěném území je možné po dohodě dotčených vlastníků nově trasovat územní studií*“. Z právě citované věty vyplývá, že zakres ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 není zákresem definitivním, tj. že by tato komunikace měla být realizována právě tak, jak je zakreslena. Výslovně se počítá s tím, že konečné umístění komunikace bude s největší pravděpodobností až výsledkem dohody vlastníků dotčených pozemků. Zákres komunikace se sice zdá být zákresem definitivním, avšak na základě textové části opatření obecné povahy je nezbytné dospět k závěru, že se o definitivní zákres nejedná. Závaznost opatření obecné povahy tak nespočívá v závazném konkrétním umístění komunikace, nýbrž v tom, že kdekoli mezi lokalitou Z1 Nad Nivou I přes dotčené pozemky a ulicí vyústující u pohostinství při silnici III/18027 je nezbytné vybudovat komunikaci pro pěší a cyklisty. Nejedná se tedy o „vymezení veřejně prospěšné stavby“ nýbrž o „vymezí plochy pro veřejně prospěšnou stavbu“.

Pokud jde o ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-50, je proveden zákres této komunikace při západní straně skupiny dotčených pozemků. To by mohlo nasvědčovat tomu, že se jedná o „vymezení veřejně prospěšné stavby“, jak by tomu bylo v regulačním plánu. Nahlédnutím do textové části opatření obecné povahy však z části G.1.1. vyplývá, že ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 je vymezena takto: „*cesta pro pěší a cyklisty, poz. parc. KN 159/1, 159/6, 564, 566, PK 159/1 k.ú. Čížice ve prospěch obce Čížice*“. Z textové části opatření obecné povahy tak vůbec nevyplývá, že by komunikace měla být vedena při nejzazší západní straně skupiny dotčených pozemků. Z tohoto důvodu je nezbytné vnímat zákres jako zákres, který není definitivní, neboť komunikace může být umístěna v podstatě kdekoli na dotčené skupině pozemků tak, aby propojovala silnici na jižní straně se silnicí na straně severní. Opět se tak nejedná o „vymezení veřejně prospěšné stavby“ nýbrž o „vymezí plochy pro veřejně prospěšnou stavbu“.

Pokud jde o dotčené obratiště a přiměřené rozšíření veřejného prostoru stávající slepé ulice, je v opatření obecné povahy v části D.1 uvedeno, že „*nová zástavba při stávajících slepých ulicích je podmíněna zřízením obratiště a přiměřeným rozšířením veřejného prostoru stávající slepé ulice v místě zástavby*“. Z této části opatření obecné povahy nelze vyčíst, kde konkrétně má být obratiště umístěno, jakou má mít podobu, ani jakou šířku má mít při realizaci nové zástavby veřejný prostor stávající slepé ulice. Nelze tudíž dospět k závěru, že by zákres byl zákresem definitivním. Tuto skutečnost ostatně alespoň částečně potvrdil i odpůrce, když v rozhodnutí o námitkách uvedl, že „*polohu obratiště lze upravit*“. Opatřením obecné povahy tak byla „vymezena plocha“, která je dána prostorem stávající slepé ulice a

jejího bezprostředního okolí. Nejde tudíž o vymezení, které by stavbu umísťovalo ve své podstatě již tak, jak bude následně realizována, jak by tomu bylo v případě regulačního plánu.

B.

Ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42.

Jak vyplývá z rozhodnutí o námítkách, bylo navrhovatelům ve vztahu k ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-42 částečně vyhověno. Při odůvodnění „*vypuštění propojení mezi pozemky č 56/6 a 56/7*“ bylo uvedeno, že „*předmětná změna podstatně nemění celkovou koncepci územního plánu*“. Při odůvodnění zamítnutí námitek navrhovatelů vůči ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-50 bylo uvedeno, že „*nutnost zvýšení propustnosti území pěšími a cyklisty, vyplývá i ze schváleného zadání územního plánu. Takto navržené řešení zvyšuje propustnost území, která je v dané lokalitě nedostatečná*“.

Soud má přes strohost vypořádání námitek navrhovatelů za to, že důvodem pro zamítnutí námitek navrhovatelů vůči ostatním komunikacím pro pěší a cyklisty WD-42 a WD-50 byla pouze a jen tvrzená „*nutnost zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty*“. Tento závěr je také v souladu se zněním textové části opatření obecné povahy, tak s tvrzeními uvedenými odpůrcem ve vyjádření k žalobě a vyjádření k replice navrhovatelů.

V části B.2 (hlavní cíle) textové části opatření obecné povahy, bylo uvedeno, že „*územní plán v zájmu ochrany a rozvíje hodnot usiluje o zprůchodnění jednotlivých segmentů zastavěného území obce a jejich vzájemné propojení komunikacemi pro pěší a cyklisty*“. V části C.1. (urbanistická koncepce) bylo uvedeno, že „*dle možností je zvyšována propustnost zastavěného i zastavitelného území cestami pro motorovou dopravu, pěší a cyklisty*“. V části D.5 (veřejná prostranství) bylo uvedeno, že „*územní plán stabilizuje stávající veřejná prostranství. Návrhem nových dostatečně dimenzovaných veřejných prostranství vytváří podmínky pro zejména pro zvýšení propustnosti zastavěných území obce*“. V části C.5 (doplňování stávající komunikační sítě v obci) odůvodnění opatření obecné povahy bylo uvedeno, že „*pro doplňování komunikační sítě v obci platí zásada zvyšování propustnosti zastavěného území pro motorovou dopravu a zejména pro pěší a cyklisty*“.

Teprve ve vyjádření k návrhu rozvedl, že důvodem ke spornému řešení je, aby „*obyvatelé nově vybudovaných rodinných domů v lokalitě Nad Nivou I a zejména pak jejich děti nemuseli celý blok rodinných domů obcházet a do centra obce docházet po dopravně vytížené komunikaci (silnici III/180 27). Tato hlavní silnice je již nyní vytížena automobily a nákladními automobily a v případě zvýšení počtu chodců se úměrně zvyšuje i riziko jejich sražení; tedy riziko nebezpečí na životech, zdraví a majetku obyvatel obce Čížice*“. Ve vyjádření k replice navrhovatelů uvedl, že v případě nerealizace ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 se „*vytvoří se blok zastavěného území zcela nepropustný a ani vybudování chodníku u dopravně vytížené silnice neochrání chodce před sražením projíždějícími automobily*“.

Za účelem zjištění, zda jsou realizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, soud při jednání provedl důkaz orientačním měřením v aplikaci umístěné na stránkách <http://nahlizeniidokn.cuzk.cz/> a dostupnými fotografiemi míst samých umístěných na <http://maps.google.cz>.

Z orientačního měření v aplikaci umístěné na stránkách <http://nahlizenidokn.cuzk.cz/> vyplynulo, že vzdálenost z křižovatky zakreslené v opatření obecné povahy uvnitř lokality Z1 v její jižní části na sever, následně na východ podél pozemku č. 61/2 na komunikaci III/180 27 a podél ní zpět do obce až k pohostinství, činí 347,5 m. Vzdálenost z výchozího místa jako v předchozím případě po ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-42 až k pohostinství činí 262,99 m.

Z fotografií umístěných na <http://maps.google.cz> vyplývá, že podél komunikace III/180 27 po celé délce od vyústění komunikace směřující podél pozemku č. 61/2 z lokality Z1 až po pohostinství je prostor pro chodník. Tento se zde již v současné době také nachází, krom několika metrů u konce pozemku č. 61/2.

Na tomto místě je vhodné zmínit, že již v návrhu zadání opatření obecné povahy bylo v části E. (požadavky na řešení veřejné infrastruktury – dopravní infrastruktura) uvedeno, že „*územní plán navrhne chodníky pro pěší podél stávající komunikací III. třídy v místech, kde je to z hlediska bezpečnosti provozu žádoucí*“. Ač odpůrce ve svých vyjádřeních naznačil, že již nyní, tj. před vybudováním lokality Z1, podél komunikace III/180 27 existuje reálná hrozba nebezpečí pro chodce, opatření obecné povahy v žádné ze svých částí se vybudováním chodníku podél této komunikace vůbec nezabývá. A to i přes fakt, že tak návrh zadání opatření obecné povahy výslovně předvídal.

Soud má na základě provedených zjištění za to, že realizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 nebyly naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Z v předchozích odstavcích uvedených skutkových zjištění vyplývá, že celková úspora vzdálenosti po ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-42 namísto stavu bez její existence činí cca. 85 m. Současně, že podél komunikace III/180 27 je možné vybudování chodníku, aniž by bylo nutné cestou k pohostinství tuto komunikaci přecházet.

Úspora vzdálenosti cca. 85 metrů pro budoucí obyvatele lokality Z1 nemůže zakládat veřejný zájem, na základě kterého by mělo dojít k omezení vlastnických práv navrhovatelů vybudováním ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 přes jejich pozemky. Může být sice pro budoucí obyvatele lokality Z1 příjemná, avšak hodnota příjmnosti určité skupiny obyvatel nemůže vést k zásahu do ústavně zaručeného práva vlastnického. Naproti této hodnotě totiž nestojí hodnota srovnatelná, tj. příjemnost či nepříjemnost navrhovaného řešení pro navrhovatele, nýbrž přímé omezení jejich vlastnického práva, resp. jeho ztráta. Má-li soud vážit zájem na zkrácení vzdálenosti cca. 85 metrů se zájem na ochraně vlastnických práv navrhovatelů, za situace, kdy jediným uvedeným důvodem pro sporné řešení byla „*nutnost zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty*“ a nebyla ničím vyvrácena možnost vybudovat k témuž účelu, ke kterému měla sloužit ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42, komunikaci podél stávající komunikace III/180 27, musí soud dospět k závěru, že zájem na ochraně vlastnických práv navrhovatelů převažuje. Je-li možné ve své podstatě dosáhnout téhož jiným řešením, než omezením či zbavením vlastnických práv navrhovatelů, musí být dána přednost právě tomuto jinému řešení.

Tvrdí-li teprve nyní odpůrce, že „*ani vybudování chodníku u dopravně vytížené silnice neochrání chodce před sražením projíždějícími automobily*“, je nezbytné uvést, že to byl odpůrce, kdo akceptoval zadání opatření obecné povahy, ve kterém za řešení bezpečnosti bylo

považováno navržení chodníků podél komunikací III. třídy. Je tudíž zvláštní, při neuvedení konkrétních důvodů pro nemožnost například takového stavebnětechnického řešení, které odvrátí nebezpečí sražení chodců, že podél komunikace III/180 27 takové řešení postačovat nemá. Vzhledem k tomu však, že odpůrce žádné takové konkrétní důvody neuvedl ani v rozhodnutí o námitkách ani v řízení soudním, není jeho tvrzení způsobilé zvrátit v předchozím odstavci uvedené závěry soudu.

C.

Ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50.

Pro ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-50 platí totéž, co bylo uvedeno v prvních třech odstavcích předchozího bodu B. rozsudku.

Za účelem zjištění, zda jsou realizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, soud při jednání provedl důkaz orientačním měřením v aplikaci umístěné na stránkách <http://nahlizenidokn.cuzk.cz/> a dostupnými fotografiemi míst samých umístěných na <http://maps.google.cz>.

Z orientačního měření v aplikaci umístěné na stránkách <http://nahlizenidokn.cuzk.cz/> vyplynulo, že vzdálenost od jižní části ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 po křižovatku zakreslenou v opatření obecné povahy ve východní části činí 118,86 m, vzdálenost od této křižovatky na komunikaci č. III/183 29 na severu činí 68,6 m a vzdálenost od tohoto místa k severnímu vyústění WD-50 činí 121,96 m. Celková vzdálenost 309,42 m.

Z fotografií umístěných na <http://maps.google.cz> vyplývá, že podél komunikace č. III/183 29 jsou stavby rodinných domů, pozemek navrhovatelů je oplocen a není zastavěn rodinným domem.

Z detailu koordinačního výkresu vyplývá, že od pozemku 158/1 až po pozemek 562 se včetně pozemků navrhovatelů jedná o plochu s funkčním využitím rodinné domy příměstského charakteru. Jednotlivé pozemky, resp. skupiny pozemků, pro stavbu rodinného domu mají obdobnou velikost. Pouze skupina pozemků navrhovatelů je oproti ostatním pozemkům zúžena zakreslenou ostatní komunikací pro pěší a cyklisty WD-50.

Soud má na základě provedených zjištění za to, že realizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 nebyly naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Je-li důvodem navrženého řešení „*nutnost zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty*“, je v dané lokalitě nutné vycházet z toho, že je míněna propustnost mezi komunikací vedoucí podél jižní části pozemků navrhovatelů rovnoběžně s komunikací č. III/183 29. Nerealizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50, měřeno od jejího vyústění na jihu, by bylo nutné k přístupu na komunikaci č. III/183 29 využít v opatření obecné povahy zakreslené spojující komunikace na východě, tj. urazit vzdálenost cca. 122 m.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb. o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), který lze jistě považovat za zákonné provedení článku 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, je vyvlastnění přípustné jen

jestliže veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Soud proto, jak ostatně učinil i v případě ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42, je nucen provést vážení dvou proti sobě stojících zájmů. Konkrétně zájmu na existenci ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-50 ve vztahu k zájmu navrhovatelů na nedotčení jejich vlastnických práv.

V případě ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 proti sobě stojí zájem na tom, aby již po cca. 122 m od jiné plánované komunikace existovala další spojnice mezi komunikací vedoucí podél jižní části pozemků navrhovatelů rovnoběžně s komunikací č. III/183 29, proti zájmu navrhovatelů na tom, aby jejich skupina pozemků určená k zastavění rodinným domem nebyla oproti jiným pozemkům jiných vlastníků v téže řadě, tj. od pozemku 158/1 až po pozemek 562, zúžena délkou a šířkou navrhované komunikace a její plochou omezeno jejich vlastnické právo, resp. odňato.

Soud má za to, že zájem na vybudování ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 nepřevažuje nad dosavadními právy navrhovatelů. Vybudování této komunikace by vedlo v podstatě ke znehodnocení pozemků navrhovatelů určených k zastavění rodinným domem jeho zúžením oproti pozemkům ve vlastnictví osob v téže řadě. Ze situace na místě samém vyplývající z detailu koordinačního výkresu a fotografií umístěných na <http://maps.google.cz> je navíc zřejmé, že pozemky navrhovatelů byly pro ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-50 vybrány ne z toho důvodu, že by zde byla zvláštní potřeba jejího vedení právě těmito místy, nýbrž proto, že pozemky navrhovatelů nebyly prozatím, na rozdíl od sousedících pozemků, zastavěny rodinným domem. Tvrdí-li odpůrce k námitkám navrhovatelů ve vyjádření k jejich replice, že *„nemůže při územním plánování dopředu počítat s tím, že zastavitelné plochy nebudou využity podle jejich funkčního využití a musí počítat s alternativami nejhorsími možnými“*, což je závěr jistě správný, je zvláštní, že při navrhování ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 nevycházel z toho, že komunikaci navrhl skrze potencionálně oplocenou zahradu s rodinným domem, nikoli přes jakousi trvalou proluku mezi sousedními oplocenými pozemky zastavěné rodinnými domy.

Byla-li současně s navrženou ostatní komunikací pro pěší a cyklisty WD-50 ve vzdálenosti cca. 122 m navržena další spojovací komunikace, nelze bez dalšího důvodně tvrdit, že ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 vedená přes pozemky navrhovatelů je nezbytná ke *„zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty“*. Kdokoli se totiž bude chtít dostat od jižní části pozemků navrhovatelů na komunikaci č. III/183 29 urazí navíc pouze cca. 122 m ke komunikaci, která mu tento záměr umožní realizovat. Soud nepovažuje vzdálenost cca. 122 m samu o sobě za takovou, která by vyžadovala vybudování komunikace skrze souvislou řadu pozemků s rodinnými domy. Námaha chodce či cyklisty potřebná k překonání vzdálenosti cca. 122 m nemůže odůvodňovat požadavek chodce či cyklisty na průjezd pozemky jiného, zvláště pak za situace, kdy se vlastně jedná o zahradu náležející k potenciálnímu rodinnému domu. Akceptace opačného názoru by vedla k samotnému popření institutu vlastnictví, neboť vlastnické právo každého vlastníka pozemků v zastavěném území vzdáleného cca. 122 m od nejbližší křižovatky by bylo potencionálně ohroženo bez ohledu na to, zda je jeho pozemek zahradou s rodinným domem, a to pouze požadavkem chodce či cyklisty na úsporu cca. 122 m cestovní vzdálenosti.

Omezení vlastnických práv navrhovatelů by samozřejmě nespočívalo jen ve zmenšení jejich pozemků, nýbrž také v trvalých imisích způsobených užíváním sporné komunikace, čímž by jistě utrpěla i jejich potenciální pohoda bydlení. To vše za situace, kdy by žádný,

krom bezprostředních sousedů navrhovatelů, v souvislé řadě rodinných domů takovým omezením vystaven nebyl. V tomto lze spatřovat taktéž porušení zásady rovnosti, neboť odpůrcem nebyly ani v rozhodnutí o námitkách ani v soudním řízení uvedeny žádné konkrétní důvody, na základě kterých by sporná komunikace měla vést právě přes pozemky navrhovatelů.

Pro posouzení věci je nepodstatné, že podle tvrzení odpůrce má být ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 vybudována v části pozemků navrhovatelů, kde se nachází „ochranné pásmo podzemního vedení optických kabelů Telefonica O2 Czech Republic, a.s.“. Skutečnost, že navrhovatelé jsou na základě ustanovení § 102 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, omezeni ve svých vlastnických právech, nevypovídá nic o tom, zda jsou splněny podmínky pro umístění ostatní komunikací pro pěší a cyklisty WD-50 na pozemcích navrhovatelů. Mezi existencí omezení podle § 102 zákona o elektronických komunikacích a možností budování komunikací pro pěší a cyklisty není vůbec žádný vztah. Vůbec z ničeho nelze dovodit, že by tam, kde takové omezení existuje, se měly budovat komunikací pro pěší a cyklisty. Odpůrcem tvrzená skutečnost může mít toliko význam v případě, pokud by zde byly relevantní důvody pro zřízení ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 na pozemcích navrhovatelů. Pak by jistě bylo vhodné komunikací do míst, kde již jsou navrhovatelé jinak ve svých vlastnických právech omezeni. Vzhledem k tomu však, že se odpůrci nepodařilo prokázat, že jsou zde relevantní důvody pro zřízení ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 na pozemcích navrhovatelů, nelze k tvrzené skutečnosti jakkoli přihlížet.

Nepodstatnou je i skutečnost, že se některým občanům obce nelíbí oplocení pozemků navrhovatelů, kterým mělo dojít k zamezení užívání pěšiny přes ně vedoucí, kterou odpůrce prokazoval zápisem z ustavujícího zasedání zastupitelstva 11.11.2010, záznamem z jednání konaného dne 2.12.2010 na Obecním úřadu Čižice a záznamem z místního šetření konaného dne 19.4.2011. Předně je nezbytné uvést, že z rozhodnutí o námitkách nevyplývá, že by skutečnost existence pěšiny přes pozemky navrhovatelů byla důvodem pro její prostý zákres do opatření obecné povahy, a že by důvodem jejího zakreslení nebyla realizace záměru „zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty“. V prvním případě by bylo nutné prokázat, na základě jakého soukromoprávního nebo veřejnoprávního titulu jsou navrhovatelé pěšinu na svých pozemcích trpět, ve druhém případě, že umístění ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 jsou naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Skutečnosti rozhodné pro první případ v opatření obecné ani rozhodnutí o námitkách uváděny nejsou. Jak uvedeno shora podmínky pro druhý případ soud neshledal.

D.

Obratiště a přiměřené rozšíření veřejného prostoru.

Na rozdíl od předchozích dvou případů má soud za to, že v případě obratiště a přiměřeného rozšíření veřejného prostoru byly naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

V rozhodnutí o námitkách bylo uvedeno, že „*obradiště na ppč. 57/7 a ppč. 57/8 a rozšíření slepé ulice na ppč. 61/9 zůstane v územním plánu beze změny. Pokud budou pozemky ppč. 57/7 a ppč. 57/8 určeny k výstavbě rodinných domů musí být umožněn přístup a*

otočení ve veřejném prostoru složkám integrovaného záchranného systému a vozům zajišťujícím svoz komunálního odpadu. Obratiště a rozšíření veřejného prostoru je podmínkou zástavby na pozemcích 57/6, 57/7 a 57/8. Polohu obratiště lze upravit.“

V části C.1. (urbanistická koncepce) textové části opatření obecné povahy bylo uvedeno, že „*nová zástavba při stávajících slepých ulicích je podmíněna zřízením obratiště a přiměřeným rozšířením veřejného prostoru stávající slepé ulice*“. V části D.1 (dopravní infrastruktura) bylo uvedeno, že „*nová zástavba při stávajících slepých ulicích je podmíněna zřízením obratiště a přiměřeným rozšířením veřejného prostoru stávající slepé ulice v místě zástavby*“. Dále bylo uvedeno, že obratiště je navrženo také ve stávající silnici severně nad pohostinstvím (pozemek parc.č. 61/9 k.ú. Čížice).

Navrhovatelé mohou být, v případě realizace nové zástavby v dotčeném místě, dvěma požadavky. Zaprvé „*zřízením obratiště*“ a „*přiměřeným rozšířením veřejného prostoru stávající slepé ulice v místě zástavby*“.

Podle přílohy č. 3 (Podrobnější vymezení technických podmínek požární ochrany zařízení pro hašení požárů a záchranné práce) vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, kterou vydalo Ministerstvo vnitra na základě zmocnění uvedeného v § 24 odst. 3 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, každá neprůjezdná jednopruhová přístupová komunikace delší než 50 m musí být na neprůjezdném konci navržena se smyčkovým objezdem nebo plochou umožňující otáčení vozidla. Podle § 24 odst. 3 zákona o požární ochraně bylo uvedeno, ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem technické podmínky požární ochrany pro navrhování, výstavbu nebo užívání staveb, a to za účelem omezení rozvoje a šíření ohně a kouře ve stavbě, omezení šíření požáru na sousední stavby, evakuace osob a zvířat v případě ohrožení stavby požárem nebo při požáru a umožnění účinného a bezpečného zásahu jednotek požární ochrany. Pro podrobnější vymezení těchto podmínek lze využít hodnot a postupů stanovených českou technickou normou nebo jiným technickým dokumentem upravujícím podmínky požární ochrany staveb.

Z právě citovaných ustanovení právních předpisů vyplývá povinnost, aby každá neprůjezdná jednopruhová přístupová komunikace delší než 50 m byla na neprůjezdném konci navržena se smyčkovým objezdem nebo plochou umožňující otáčení vozidla, tj. obratištěm. Zájem, který je touto povinností sledován, je v obecné rovině přímo vyjádřen v § 24 odst. 3 zákona o požární ochraně. Je jím zájem na omezení rozvoje a šíření ohně a kouře ve stavbě, omezení šíření požáru na sousední stavby, evakuace osob a zvířat v případě ohrožení stavby požárem nebo při požáru a umožnění účinného a bezpečného zásahu jednotek požární ochrany.

Požadavek „*zřízením obratiště*“ je tak v souladu s existující právní úpravou a nejde nad její rámec. Je zaštitěn zájmem na požární ochraně a vztažen pouze pro případ „*nové zástavby při stávajících slepých ulicích*“. Navrhovatelé jsou sice dotčeni na svých vlastnických právech povinností v případě zástavby na pozemcích 57/6, 57/7 a 57/8 v minimální rovině alespoň trpět zřízením obratiště, avšak toto dotčení jejich práv je vyváжено zajištěním dostatečné požární ochrany jejich vlastnických práv k pozemkům a okolním stavbám bez ohledu na to, zda v budoucnu budou stavby na uvedených pozemcích realizovat sami či někdo jiný. Požadavek „*zřízením obratiště*“ tak není možné považovat za nepřipustné zkrácení na vlastnickém právu. Veřejný zájem deklarovaný ustanovením § 24 odst. 3 zákona o požární ochraně převažuje nad zachováním dosavadních práv navrhovatelů. Jak bylo

potvrzeno v rozhodnutí o námitkách „*polohu obratiště lze upravit*“, tudíž stávající zákres ve výkresech není nijak kategoricky závazný.

Pokud jde o „*přiměřené rozšíření veřejného prostoru stávající slepé ulice v místě zástavby*“, je nezbytné citovat ustanovení § 22 odst. 2 věta první vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, je 8 m.

Ač vyhláška o obecných požadavcích na využívání území stanoví striktně minimální šířku veřejného prostranství 8 m a z tohoto obecného požadavku na využívání území nelze udělit výjimku (§ 169 stavebního zákona ve spojení s § 26 vyhlášky o obecných požadavcích na výstavbu), stanoví opatření obecné povahy požadavek mnohem mírnější, a to požadavek „*přiměřeného rozšíření veřejného prostoru*“. Na rozdíl od požadavku stanoveného v ustanovení § 22 odst. 2 věta první vyhlášky o obecných požadavcích o využívání území, je možné v následných řízeních podle stavebního zákona přihlédnout k individuálním okolnostem toho kterého místa. Soud se tak nyní nemusí zabývat otázkou ústavní konformity nemožnosti udělení výjimky z vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území stanoveného regulativu. Vzhledem k tomu, že regulativ stanovený opatřením obecné povahy umožňuje přihlédnout ke konkrétním okolnostem toho kterého místa, není v šířce veřejného prostranství striktní jako vyhláška o obecných požadavcích na využívání území, tj. budou-li pro to dány výjimečné okolnosti, může být rozšíření veřejného prostranství v podstatě minimální, nelze dospět k závěru, že by opatřením obecné povahy přijaté řešení nad akceptovatelnou mez nepřípustně zasahovalo do vlastnických práv navrhovatelů.

Nedůvodným je tvrzení navrhovatelů o tom, že je stanoveno „*rozšíření komunikace*“ ze stávajících 6 m na 8 m, neboť jak bylo uvedeno shora, opatření obecné povahy takový požadavek nestanoví. Navíc nehovoří o nutnosti „*rozšíření tělesa pozemní komunikace*“, nýbrž o „*rozšíření veřejného prostoru*“. Rozšíření veřejného prostoru, na rozdíl od rozšíření pozemní komunikace, nemůže vést k navrhovateli tvrzené nutnosti provést „*přeložení vedení vysokého napětí*“, neboť veřejný prostor není dán jen tělesem pozemní komunikace. Vodítkem k výkladu použitého pojmu „*veřejný prostor*“ je ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, podle kterého jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.

Nedůvodným je i odkaz navrhovatelů na ustanovení § 20 odst. 7 vyhlášky obecných požadavcích na využívání území. Podle tohoto ustanovení ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby. Tento regulativ se vztahuje právě na šířku „*tělesa pozemní komunikace*“ nikoli na šířku „*veřejného prostranství*“.

E.

Neprovedení důkazu.

Soud neprovedl odpůrcem navržený důkaz fotokopii map majícími dokládat stav zaznamenaný v územním plánu z roku 1994 ani důkaz úplným zněním územního plánu z roku 1994, neboť provedení tohoto důkazu nebylo třeba k posouzení důvodnosti návrhu. Opatření

obecné povahy nebylo změnou původního územního plánu, nýbrž původní územní plán zcela nahradilo. Stanovil-li v něm tudíž odpůrce závazné regulativy, bylo jeho povinností existenci jejich nezbytnosti a nutnosti omezení vlastnických práv dotčených vlastníků jimi vyvolanými prokázat. Této povinnosti nemůže být zbaven odkazem na řešení původně uvedená v předchozím územním plánu.

F.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy je v části v rozporu se zákonem, podle § 101d odst. 2 s.ř.s. opatření obecné povahy v této části zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že návrh navrhovatelů byl ve zbytku nedůvodný, soud jej ve zbylé části zamítl.

G.

Náhrada nákladů řízení.

Navrhovatelé měli ve věci částečný úspěch, a proto jim soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 věta druhá s.ř.s. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 15.000 Kč a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem navrhovatelů podal návrh a repliku k vyjádření odpůrce, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tj. účast advokáta při jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování šesti osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za čtyři úkony právní služby při šesti navrhovatelích tak činí odměna advokáta částku ve výši 40.320 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem čtyři úkony, a proto výsledná částka činí 1.200 Kč. Navrhovatelé měli ve věci částečný, dvoutřetinový úspěch. Ačkoli se domáhali i zrušení celého opatření obecné povahy, ve skutečnosti brojili pouze proti třem řešením, přičemž ve vztahu ke dvěma byli s návrhem úspěšní. Soud proto navrhovatelů přiznal náhradu nákladů řízení ve dvoutřetinové výši. Na soudním poplatku tak částku ve výši 10.000 Kč a na odměně a paušální částce advokáta částku ve výši 27.680 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem navrhovatelů je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani z odměny advokáta. Částka daně z přidané hodnoty činí 5.536 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 43.216 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. prosince 2012

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu